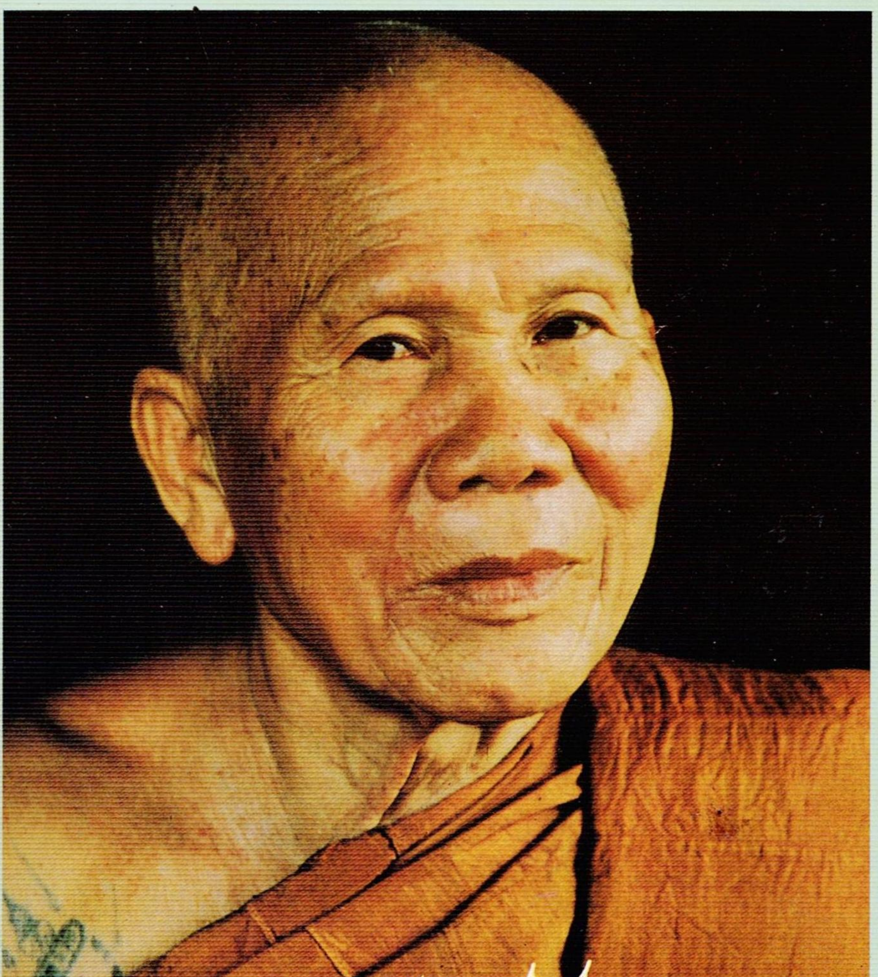

สัจจธรรมสาร

ฉบับวันวิสาขบูชา

สัจจธรรมสาร ฉบับวันวิสาขบูชา

ประวัติ หลวงปู่หล้า เขมปัตโต

หลวงปู่หล้า เขมปัตโต อายุ ๘๕ ปี เดิมชื่อ หล้า เศวตร์วงษ์ ถือกำเนิดเมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๔ บิดาชื่อ คูณ มารดาชื่อ แพง เศวตร์วงษ์ อยู่บ้านหมู่ที่ ๒ ต.กุดสระ อ.หมากแข้ง จ.อุดรธานี

เคยผ่านการมีครอบครัวมาแล้ว แต่ภายหลังภรรยาเสียชีวิต จึงเกิดความเบื่อหน่ายในเพศฆราวาส และได้อุปสมบท ณ วัดโพธิสมภรณ์ จ.อุดร-ธานี เมื่อ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๘๖

เมื่ออุปสมบทแล้ว ได้มอบตัวเป็นศิษย์ศึกษาข้อวัตรปฏิบัติกับหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต จนกระทั่งหลวงปู่มั่นมรณภาพ จึงได้ติดตามหลวงปู่เทสก์ เทสรังสี ไปภาคใต้เพื่อศึกษาธรรมอยู่ ๓ ปี และหวนกลับมาอยู่ปฏิบัติธรรมกับหลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน ที่วัดห้วยทราย อ. คำชะอี จ. มุกดาหาร อีก ๓ ปี

พ.ศ. ๒๕๐๐ หลวงปู่หล้าเข้าจำพรรษาที่วัดร้าง ซึ่งต่อมาได้ตั้งชื่อว่า วัดบรรพตคีรี (ภูจ้อก้อ) อ.หนองสูง จ.มุกดาหาร และใช้สถานที่นี้เป็นที่ปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งละสังขาร อยู่ในร่มกาสาวพัสตร์ นานถึง ๕๑ พรรษา

พูดจาภาษาธรรม

สัจจธรรมสาร ฉบับ วิสาขบูชา '๓๙ เป็นฉบับที่สองของกองทุนสัจจธรรมทานเพื่อเผยแผ่ธรรม (ส.ธ.) ท่านสามารถเข้าร่วมกิจกรรมของกองทุนฯ นี้ได้ตามรายละเอียดของการจัดตั้งกองทุนฯ ภายในเล่ม

สาระภายในเล่มนี้ที่เริ่มต้นก็เป็น ไตรสรณคมน์ ของ พระอาจารย์สิงห์ ขันตยาคโม วัดป่าสาลวัน จ.นครราชสีมา ท่านได้แนะนำข้อปฏิบัติของชาวพุทธกับพระพุทธศาสนาไว้ดีเยี่ยม และจากการที่ได้ศึกษาประวัติของครูบาอาจารย์องค์สำคัญๆ อาทิ พระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ ภูทอก ก่อนบวชก็ศึกษาจากหนังสือเล่มนี้ หรือแม้แต่ พระอาจารย์ หลวง กตปุญโญ ก็เป็นอีกองค์หนึ่งในหลายๆ องค์

แม่กาหลง หญิงที่ตายในขณะเกิดความโลภ ห่วงใยในทรัพย์และสามีจนไปเกิดเป็น "เปรต" ภายหลังสร้างบุญกุศลจนสามารถยกระดับจิตใจได้สูง ปรับเปลี่ยนภพชาติเป็นเทพ หาอ่านได้ในกรรมนี้มีผล

และที่อยากกล่าวถึงอีกเรื่องหนึ่งก็คือ ประมวลภาพและธรรมะของ หลวงปู่หล้า เขมปัตโต วัดภูจ้อก้อ จ.มุกดาหาร มอบธรรมะแด่สัจจธรรมทัวร์ก่อนมรณภาพไม่กี่วัน รวมธรรมเทศนาของพระเดชพระคุณ หลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน ในงานประชุมเพลิงหลวงปู่หล้าด้วย

หากหนังสือเล่มนี้เกิดคุณประโยชน์แด่ท่านผู้อ่านบ้างแล้ว ขอน้อมบุญกุศลอันเกิดขึ้นนี้ น้อมถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ตลอดจนพ่อแม่ครูบาอาจารย์ที่เคารพสูงสุด ผู้มีอุปการคุณทุกๆ ท่านที่มีส่วนร่วมให้หนังสือเล่มนี้สำเร็จลุล่วง

ฐากูร เกิดรัตน์

สัจจธรรมสาร ฉบับ วิสาขบูชา ๓๙
ธรรมทานครั้งที่ ๒ แจกฟรี ห้ามจำหน่าย

ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์
พลอากาศเอก ศุภางค์ แก้วพันธุ์พงศ์

ที่ปรึกษา
ดำรงค์ ภู่ระย้า
ธัญลักษณ์ ศิลปศรประสิทธิ์
บรรเจิด สังข์สวน

เจ้าของ
ห้างหุ้นส่วนจำกัด รัตนากรแทรเวลแอนด์มีเดีย (สัจจธรรมทัวร์)

คณะทำงาน
ฐากูร เกิดรัตน์
อุมาภรณ์ ทองรักษ์
มาลาศรี เนียนพลกรัง
ทรงยศ เกิดรัตน์

ฝ่ายศิลป์
สุมาลี ไชยศรีทา

สำนักงาน
เลขที่ ๖๖๒/๓๙ ซ. เจริญสุข ถ. พระราม ๔ แขวงคลองเตย
เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๑๑
โทรศัพท์ ๒๕๙๒๗๑๗-๘
แฟกซ์ ๒๕๙๒๗๑๘

พิมพ์ที่
โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ ๔๖๙ ถนนพระสุเมรุ เขตพระนคร
กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐ โทร. ๒๘๑๐๕๔๑, ๒๘๒๒๑๑๔
แฟกซ์ ๒๘๑๓๑๘๑

พระไตรสรณคมน์

คำปรารภ

หนังสือพระไตรสรณคมน์นี้ เป็นพิธีประกาศปฏิญาณตนถึงพระไตรสรณคมน์ แสดงตนเป็นพุทธมามกะด้วย ทั้งได้ใช้เป็นวิธีไหว้พระทุกวันด้วย ตามระเบียบธรรมเนียมของพระพุทธศาสนา ในครั้งพุทธกาลก็มีพระบาลีแสดงให้ปรากฏอยู่แล้วว่า บรรดาประชาชนทั้งหลายผู้มีศรัทธาความเลื่อมใส ได้ตั้งตนเป็นพุทธบริษัทมาแล้ว ล้วนแต่ได้ประกาศปฏิญาณตนถึงพระไตรสรณคมน์ทั้งนั้น อุทาหรณ์ข้อนี้พึงเห็นบิดามารดาแห่งยศกุลบุตรและสิงคาลกมาณพเป็นต้น เป็นตัวอย่าง วิธีปฏิญาณตนถึงสรณะนี้ ดูเหมือนขาดคราว ไม่ได้ใช้ทำกันมานาน จนพวกอุบาสกอุบาสิกากลายเป็นมิจฉาทิฏฐิ ถือผิดเป็นชอบ คือ นับถือภูตผีปีศาจนับถือเทวดาอารักษ์ หลักคุณกันไปหมด ผู้ที่จะตั้งใจนับถือพระไตรสรณคมน์จริงๆ ไม่ใคร่มีเลย ถึงแม้มีก็น้อยที่สุด จึงเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าปรารภถึงพระพุทธศาสนาบ่อยๆ และได้ช่วยแนะนำสั่งสอนให้ประชาชนพลเมืองทั้งหลายได้ประกาศปฏิญาณตนถึงพระไตรสรณคมน์แสดงตนเป็นพุทธมามกะก็มากมายหลายคนแล้ว แต่ยังไม่มีหนังสือแจก จึงได้พิมพ์หนังสือพระไตรสรณคมน์นี้ขึ้น

อีกประการหนึ่ง **ในพระพุทธศาสนาแสดงว่าบุญกับบาปสงเคราะห์เข้ากันไม่ได้ บุคคลที่ได้ทำบาปทำอกุศลไว้แล้ว จะทำบุญแก้บาปก็แก้ไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ที่จะละบาปบำเพ็ญบุญนั้น จะต้องทำอย่างไรกัน ก็ต้องตอบได้ง่ายๆ ว่า ไม่มีวิธีอย่างอื่นนอกจากวิธีแก้จิต เพราะ**

เหตุว่าวิธีแก้จิตนี้เป็นหัวใจแห่งพระพุทธศาสนาและเป็นหัวใจแห่งสมถะและวิปัสสนากัมมัฏฐาน ในพระบาลีก็แสดงให้รู้แจ้งอยู่แล้วว่า พระพุทธเจ้าก็ดี พระอริยสงฆ์สาวกเจ้าก็ดี ล้วนแต่ได้ทรงแก้จิตมาแล้วทั้งนั้น จึงสำเร็จพระโพธิญาณและสาวกบารมีญาณ พ้นจากทุกข์ในวัฏ-สงสารไปได้ เมื่อบุคคลมาแก้ไขซึ่งจิตของตนให้บริสุทธิ์เรียบร้อยแล้ว บาปอกุศลที่ตนทำไว้ทั้งหลายก็หลุดหายไปเอง อุทาหรณ์ข้อนี้ พึงเห็นองคุลิมาลเป็นตัวอย่าง

วิธีแก้จิตก็คือวิธีนั่งสมาธินี้เอง แต่ก็เป็นของที่ขาดคราวมานานจนผู้ศึกษาพระพุทธศาสนาเข้าใจผิดไปว่าหมดคราว หมดสมัย หมดเขตมรรคผลธรรมวิเศษเสียแล้ว จึงทำตนให้เป็นคนจนท้อแท้อปราชัย ไม่สามารถหาอุบายแก้ไขซึ่งจิตของตนต่อไปได้ มีข้อเหล่านี้แลเป็นเหตุ ทำให้ข้าพเจ้าได้รับความสังเวชมาก ปรารภถึงพระพุทธศาสนายิ่งขึ้น คุณหาบุญมาชัย ปลัดขวาอำเภอพระลับ จังหวัดขอนแก่น อาราธนาให้ข้าพเจ้าเรียบเรียงวิธีแก้จิตคือสมาธิวิธีนี้ขึ้น เชื่อว่าคงเป็นประโยชน์แก่เหล่าพุทธบริษัทผู้นับถือพระพุทธศาสนา ตั้งอยู่ในพระไตรสรณคมน์ ได้ปฏิบัติสืบไป อุบาสกอุบาสิกามีศรัทธาบริจาคทรัพย์พิมพ์ไว้ในพระพุทธ-ศาสนา ๑,๐๐๐ เล่ม

พระอาจารย์สิงห์ ขนฺตยาคโม

พระมหาปิ่น ปญฺญาพโล

วัดป่าสาลวัน
จังหวัดนครราชสีมา
วันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๙

สมาธิวิธี

๑. นั่งสมาธิวิธี

ให้นั่งขัดสมาธิ เอาขาขวาทับขาซ้าย เอามือขวาวางทับมือซ้าย **อุชุง กายัง ปะณิธายะ** ตั้งกายให้ตรง คือไม่ให้เอียงไปข้างซ้าย ข้างขวา ข้างหน้า ข้างหลัง และอย่าก้มนัก เช่นอย่างหอยนาหน้าต่ำ อย่าเงยนัก เช่นอย่างนกกระแต้ (นกกระต้อยตีวิด) นอนหงาย พึงดูพระพุทธรูปเป็นตัวอย่าง **อุชุง จิตตัง ปะณิธายะ** ตั้งจิตให้ตรง คืออย่าส่งใจไปทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย และอย่าส่งใจไปข้างหน้า ข้างหลัง ข้างซ้าย ข้างขวา พึงกำหนดรวมเข้าไว้ในจิต ฯ

๒. วิธีสำรวมจิตในสมาธิ

มะนะสา สังวะโร สาธุ สำรวมจิตให้ดี คือให้นึกว่าพระพุทธเจ้าอยู่ที่ใจ พระธรรมอยู่ที่ใจ พระอริยสงฆ์สาวกอยู่ที่ใจ นึกอยู่อย่างนี้ จนใจตกลงเห็นว่าอยู่ที่ใจจริงๆ แล้ว ทอดธุระเครื่องกังวลลงได้ว่าไม่ต้องกังวลอะไรอื่นอีก จะกำหนดเฉพาะที่ใจแห่งเดียวเท่านั้น จึงตั้งสติกำหนดใจนั้นไว้ นึกคำบริกรรมรวมใจเข้า ฯ

๓. วิธีนึกคำบริกรรม

ให้ตรวจดูจิตเสียก่อน ว่าจิตคิดอยู่ในอารมณ์อะไร ในอารมณ์อันนั้นเป็นอารมณ์ที่น่ารักหรือน่าชัง เมื่อติดใจในอารมณ์ที่น่ารัก พึงเข้าใจ

ว่าจิตนี้ลำเอียงไปด้วยความรัก เมื่อติดใจในอารมณ์ที่น่าชัง พึงเข้าใจว่าจิตนี้ลำเอียงไปด้วยความชัง ไม่ตั้งเที่ยง พึงกำหนดส่วนทั้งสองนั้นให้เป็นคู่กันเข้าไว้ที่ตรงหน้า ซ้าย ขวา แล้วตั้งสติกำหนดใจตั้งไว้ในระหว่างกลาง ทำความรู้เท่าส่วนทั้งสอง เปรียบอย่างถนนสามแยก ออกจากจิตตรงหน้าอก ระวังไม่ให้จิตแวะไปตามทางเส้นซ้าย เส้นขวา ให้เดินตรงตามเส้นกลาง แต่ระวังไม่ให้ไปข้างหน้า ให้กำหนดเฉพาะจิตอยู่กะที่นั้นก่อน แล้วนึกคำบริกรรมที่เลือกไว้จำเพาะพอเหมาะกับใจคำใดคำหนึ่งเป็นต้นว่า **"พุทโธ ธัมโม สังโฆๆๆ"** ๓ จบ แล้วรวมลงเอาคำเดียวว่า **"พุทโธๆๆ"** เป็นอารมณ์ เพ่งจำเพาะจิตจนกว่าจิตนั้นจะวางความรักความชังได้ขาด ตั้งลงเป็นกลางจริงๆ แล้ว จึงกำหนดรวมทวนกระแสประชุมลงในภวังค์ ตั้งสติตามกำหนดจิตในภวังค์นั้น ให้เห็นแจ่มแจ้งไม่ให้เผลอ ฯ

๔. วิธีสังเกตจิตเข้าสู่ภวังค์

พึงสังเกตจิตในเวลากำลังนึกคำบริกรรมอยู่นั้น ครั้นเมื่อจิตตั้งลงไปเป็นกลาง วางความรักความชังทั้งสองนั้นได้แล้ว จิตย่อมเข้าสู่ภวังคจิต (คือจิตเดิม) มีอาการต่างๆ กัน บางคนรวมผับลง บางคนรวมปีบลง บางคนรวมวับแวบเข้าไป แล้วสว่างขึ้น ลืมคำบริกรรมไป บางคนก็ไม่ลืม แต่รู้สึกเบาในกายเบาในใจ ที่เรียกว่า **กายะละหุตา จิตตะละหุตา** กายก็เบา จิตก็เบา **กายะมุทุตา จิตตะมุทุตา** กายก็อ่อน จิตก็อ่อน **กายะปัสสัทธิ จิตตะปัสสัทธิ** กายก็สงบ จิตก็สงบ **กายะชุกะตา จิตตะ-ชุกะตา** กายก็ตรง จิตก็ตรง **กายะกัมมัญญะตา จิตตะกัมมัญญะตา** กายก็ควรแก่การทำสมาธิ จิตก็ควรแก่การทำสมาธิ **กายะปาคุญญะตา จิตตะปาคุญญะตา** กายก็คล่องแคล่ว จิตก็คล่องแคล่ว หายเหน็ดหาย

เหนื่อย หายเมื่อย หายหิว หายปวดหลังปวดเอว ก็รู้สึกว่าสบายในใจมาก พึงเข้าใจว่าจิตเข้าสู่ภวังค์แล้ว ให้หยุดคำบริกรรมเสีย และวางสัญญาภายนอกให้หมด ค่อยๆ ตั้งสติตามกำหนดจิตจนกว่าจิตนั้นจะหยุด และตั้งมั่นลงเป็นหนึ่งอยู่กับที่ เมื่อจิตประชุมเป็นหนึ่ง ก็อย่าเผลอสติ ให้พึงกำหนดอยู่อย่างนั้น จนกว่าจะนั่งเหนื่อย นี้แลเรียกว่าภาวนาอย่างละเอียด ฯ

๕. วิธีออกจากสมาธิ

เมื่อจะออกจากที่นั่งสมาธิภาวนา ในเวลาที่รู้สึกเหนื่อยแล้วนั้น ให้พึงกำหนดจิตไว้ให้ดี แล้วเพ่งเล็งพิจารณาเบื้องต้นเบื้องปลาย ให้รู้แจ้งเสียก่อนว่า เบื้องต้น ให้ตั้งสติกำหนดจิตอย่างไร พิจารณาอย่างไร นึกคำบริกรรมอะไร น้ำใจจึงสงบมาตั้งอยู่อย่างนี้ ครั้นเมื่อใจสงบลงแล้ว ได้ตั้งสติอย่างไร กำหนดจิตอย่างไร ใจจึงไม่ถอนจากสมาธิ เมื่อพิจารณาเห็นแจ้งชัดแล้ว พึงทำในใจไว้ว่า ออกจากที่นั่งนี้แล้ว นอนลงก็จะกำหนดอยู่อย่างนี้จนกว่าจะนอนหลับ แม้ตื่นขึ้นมาก็จะกำหนดอย่างนี้ ตลอดวันและคืน ยืน เดิน นั่ง นอน เมื่อทำในใจเช่นนี้แล้ว จึงออกจากที่นั่งสมาธิเช่นนั้นอีก ก็พึงทำพิธีอย่างที่ทำมาแล้ว ฯ

๖. มรรคสมังคี

มรรค มีองค์อวัยวะ ๘ ประการ ประชุมลงเป็นเอกมรรค คือ ๗ เป็นอาการ องค์ที่ ๘ เป็นหัวหน้า อธิบายว่า **สัมมาทิฏฐิ** ความเห็นชอบ ก็คือจิตเป็นผู้เห็น **สัมมาสังกัปโป** ความดำริชอบ ก็คือจิตเป็นผู้ดำริ **สัมมาวาจา** กล่าววาจาชอบ ก็คือจิตเป็นผู้นึกแล้วกล่าว **สัมมากัมมันโต** การงานชอบ ก็คือจิตเป็นผู้คิดทำการงาน **สัมมาอาชีโว** เลี้ยงชีวิตชอบ

ก็คือจิตเป็นผู้คิดหาเลี้ยงชีวิต **สัมมาวายาโม** ความเพียรชอบ ก็คือจิตเป็นผู้มีเพียรมีหมั่น **สัมมาสติ** ความระลึกชอบ ก็คือจิตเป็นผู้ระลึก ทั้ง ๗ นี่แหละเป็นอาการ ประชุมอาการทั้ง ๗ นี้ลงเป็นองค์สัมมาสมาธิ แปลว่า ตั้งจิตไว้ชอบ ก็คือความประกอบการกำหนดจิตให้เข้าสู่ภวังค์ได้แล้ว ตั้งสติกำหนดจิตนั้นไว้ให้เป็น **เอกัคคตา** อยู่ในความเป็นหนึ่ง ไม่มีไป ไม่มีมา ไม่มีออก ไม่มีเข้า เรียกว่า **มรรคสมังคี** ประชุมมรรคทั้ง ๘ ลงเป็นหนึ่ง หรือเอกมรรคก็เรียก มรรคสมังคีนี้ประชุมถึง ๔ ครั้ง จึงเรียกว่า **มรรค ๔** ดังแสดงมาฉะนี้ ฯ

๗. นิมิตสมาธิ

ในเวลาจิตเข้าสู่ภวังค์ และตั้งลงเป็นองค์มรรคสมังคีแล้วนั้น ย่อมมีนิมิตต่างๆ มาปรากฏในขณะจิตอันนั้น ท่านผู้ฝึกหัดใหม่ทั้งหลาย พึงตั้งสติกำหนดใจไว้ให้ดี อย่าตกประหม่ากระดาก และอย่าทำความกลัวจนเสียสติและอารมณ์ ทำใจให้ฟุ้งซ่านรังใจไม่อยู่จะเสียสมาธิ นิมิตทั้งหลายไม่ใช่เป็นของเที่ยง เพียงสักว่าเป็นเงาๆ พอให้เห็นปรากฏแล้ว ก็หายไปเท่านั้นเอง ฯ

นิมิตที่ปรากฏนั้น คือ อุคคหนิมิต ๑ ปฏิภาคนิมิต ๑

นิมิตที่ปรากฏเห็นดวงหทัยของตนใสสว่างเหมือนกับดวงแก้ว แล้วยึดหน่วงเหนี่ยวรั้ง ให้ตั้งสติกำหนดจิตไว้ให้ดี เรียก **อุคคหนิมิต** ไม่เป็นของน่ากลัว ฯ

นิมิตที่ปรากฏเห็นคนตาย สัตว์ตาย ผู้ไม่มีสติย่อมกลัว แต่ผู้มีสติแล้วย่อมไม่กลัว ยิ่งเป็นอุบายให้พิจารณาเห็นเป็นอสุภะ แยกส่วนแบ่งส่วนของกายนั้นออกดูได้ดีทีเดียว และน้อมเข้ามาพิจารณากายใน

กายของตนให้เห็นแจ่มแจ้ง จนเกิดนิพพิทาญาณ เบื่อหน่ายสังเวชสลดใจ ยังน้ำใจให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิ มีกำลังยิ่งขึ้น เรียก **ปฏิภาคนิมิต** ฯ

๘. วิธีเดินจงกรม

พึงตั้งกำหนดหนทางสั้นยาวแล้วแต่ต้องการ ยืนที่ต้นทาง ยกมือประณม ระลึกถึงคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แล้วตั้งความสัตย์อธิษฐานว่า ข้าพเจ้าจะตั้งใจปฏิบัติเพื่อเป็นปฏิบัติบูชาคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับทั้งพระธรรมและพระอริยสงฆ์สาวก ขอให้น้ำใจของข้าพเจ้าสงบระงับตั้งมั่นเป็นสมาธิ มีปัญญาเฉลียวฉลาดรู้แจ้งแทงตลอดในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทุกประการเทอญ แล้ววางมือลง เอามือขวาจับมือซ้ายไว้ข้างหนึ่ง เจริญพรหมวิหาร ๔ ทอดตาลงเบื้องต่ำ ตั้งสติกำหนดจิต นึกคำบริกรรม เดินกลับไปกลับมาจนกว่าจิตจะสงบรวมลงเป็นองค์สมาธิ ในขณะที่จิตกำลังรวมอยู่นั้น จะหยุดยืนกำหนดจิตให้รวมสนิทเป็นสมาธิก่อน จึงเดินต่อไปอีกก็ได้ ในวิธีเดินจงกรมนี้กำหนดจิตอย่างเดียวกันกับนั่งสมาธิ แปลกแต่ใช้อิริยาบถเดินเท่านั้น ฯ

เพราะฉะนั้น ท่านผู้ฝึกหัดใหม่ทั้งหลายพึงเข้าใจเถิดว่า การทำความเพียร คือฝึกหัดจิตในสมาธิวิธีนี้ มีวิธีที่จะต้องฝึกหัดในอิริยาบถทั้งสี่ จึงต้องนั่งสมาธิบ้าง เดินจงกรมบ้าง ยืนกำหนดจิตบ้าง นอนสีหไสยาสน์บ้าง เพื่อให้ชำนาญคล่องแคล่วและเปลี่ยนอิริยาบถให้สม่ำเสมอ ฯ

๙. วิธีแก้นิมิต

มีวิธีที่จะแก้นิมิตได้เป็น ๓ อย่าง คือ

วิธีที่ ๑ ทำความนิ่งเฉย คือ พึงตั้งสติกำหนดจิตนั้นไว้ให้มั่นคงทำความสงบนิ่งแน่วเฉยอยู่ในสมาธิ แม้มีนิมิตอะไรๆ มาปรากฏ หรือรู้

เห็นเป็นจริงในจิตอย่างไร ไม่ต้องหวั่นไหวไปตาม คือ ไม่ต้องส่งจิตคิดไป จะเป็นความคิดผิด ที่เรียกว่า **จิตวิปลาส** แปลว่า ความคิดเคลื่อนคลาด แปลกประหลาดจากความจริง นิ่งอยู่ในสมาธิไม่ได้ ให้บังเกิดเป็นสัญญา ความสำคัญผิดที่เรียกว่า **สัญญาวิปลาส** แปลว่า หมายมั่นไปตามนิมิต เคลื่อนคลาดจากจิตผู้เป็นจริงทั้งนั้น จนบังเกิดถือทิฏฐิมานะขึ้นที่เรียกว่า **ทิฏฐิวิปลาส** แปลว่า ความเห็นเคลื่อนคลาดจากความจริง คือ เห็นไปหน้าเดียว ไม่แลเหลียวดูให้รู้เท่าส่วนในส่วนนอก ชื่อว่าไม่รอบคอบ เป็นจิตลำเอียง ไม่เที่ยงตรง เมื่อรู้เช่นนี้จึงไม่ควรส่งจิตไปตาม เมื่อไม่ส่งจิตไปตามนิมิตเช่นนั้นแล้ว ก็ให้คอยระวังไม่ให้จิตเป็นตัณหาเกิดขึ้น คือไม่ให้จิตดิ้นรนยินดี อยากเห็นนิมิตนั้นแจ่มแจ้งยิ่งขึ้นก็ดี หรือยินร้าย อยากให้นิมิตนั้นหายไปก็ดี หรือแม้ไม่อยากพบ ไม่อยากเห็นซึ่งนิมิตที่น่ากลัวก็ดี ทั้ง ๓ อย่างนี้ เรียกว่า **ตัณหา** ถ้าเกิดมีในจิตแต่อย่างใดอย่างหนึ่งแล้วก็ให้รีบระงับดับเสีย คือ ถอนความอยากและความไม่อยากนั้นออกเสีย เมื่อนิมิตมีมาก็อย่ายินดี เมื่อนิมิตหายไปก็อย่ายินร้าย หรือเมื่อนิมิตที่น่ากลัวมีมาก็อย่าทำความกลัวและอย่าทำความคดโกง อยากให้หายไปก็ไม่ว่า ไม่อยากให้หายไปก็ไม่ว่า อยากเห็นก็ไม่ว่า ไม่อยากเห็นก็ไม่ว่า ให้เป็นสันทิฏฐิโกคือเห็นเอง อยากรู้ก็ไม่ว่า ไม่อยากรู้ก็ไม่ว่า ให้เป็นปัจจัตตัง รู้จำเพาะกับจิต ตั้งจิตไว้เป็นกลางๆ แล้วพึงทำความรู้เท่าอยู่ว่า อันนี้เป็นส่วนจิต อันนั้นเป็นส่วนนิมิต แยกส่วนแบ่งส่วนตั้งไว้เป็นคนละอัน รักษาเอาแต่จิต กำหนดให้ตั้งอยู่ เป็นฐิติธรรมเที่ยงแน่ว ทำความรู้เท่าจิตและนิมิตทั้งสองเงื่อน รักษาไม่ให้สติเคลื่อนคลาดจากจิต ทั้งไม่ให้เผลอสติได้เป็นดี **สติมา** ชื่อว่าเป็นผู้มีสติ **วิเนยฺยโลเก อภิชฺฌา โทมนสฺสํ** ถอนอภิชฌาและโทมนัสในโลกเสียได้แล้ว ก็เป็นผู้ตั้งอยู่ในวินัย เมื่อประกอบข้อปฏิบัติอันนี้อยู่อย่างนี้ สติก็ตั้งมั่น จิตก็

ตั้งมั่นประชุมกันเป็นสมาธิดังนี้ เรียก **ญาตปริญญา** แปลว่า รู้เท่าอารมณ์ ฯ

วิธีที่ ๒ ตรวจค้นปฏิภาคนิมิต คือเมื่อเห็นว่าจิตมีกำลังประชุมกันอยู่เป็นปึกแผ่นแน่นหนาดีแล้ว พึงฝึกหัดปฏิภาคนิมิตให้ชำนาญ คือเมื่อเห็นรูปนิมิตมาปรากฏในตาในจิต เห็นเป็นรูปคน เด็กเล็ก หญิงชาย หนุ่มน้อย บ่าวสาว หรือแก่เฒ่าชรา ประการใดประการหนึ่งก็ตาม แสดงอาการแลบลิ้นปลิ้นตา หน้าบิดตาเบือน อาการใดอาการหนึ่งก็ตาม ให้รีบพลิกจิตเข้ามากลับตั้งสติ ผูกปัญหาหรือทำในใจก็ได้ว่า รูปนี้เที่ยงหรือไม่เที่ยง จะแก่เฒ่าชราต่อไปหรือไม่ เมื่อนึกในใจกระนี้แล้วพึงหยุดและวางคำที่นึกนั้นเสีย กำหนดจิตพิจารณานิ่งเฉยอยู่ จนกว่าจะตกลง และแลเห็นในใจว่าเฒ่าแก่ชราได้เป็นแท้ จึงรีบพิจารณาให้เห็นแก่เฒ่าชราหลังขดหลังโขสั่นทดๆ ไปในขณะปัจจุบันทันใจนั้น แล้วผูกปัญหาถามดูทีว่า “ตายเป็นไหมเล่า” หยุดนิ่งพิจารณาอยู่อีกจนกว่าจะตกลงเห็นในใจได้ว่า ตายแน่ตายแท้ไม่แปรผัน จึงรีบพิจารณาให้เห็นตายลงไปอีกเล่า ในขณะปัจจุบันทันใจนั้น “เมื่อตายแล้วจะเปื่อยเน่าแตกทำลายไปหรือไม่” หยุดนิ่งพิจารณาเฉยอยู่อีก จนกว่าจิตของเราจะตกลงเห็นว่าเปื่อยเน่าแตกทำลายไปได้แท้แน่นในใจฉะนี้แล้วก็ให้รีบพิจารณาให้เห็นเปื่อยเน่าแตกทำลาย จนละลายหายสูญลงไปเป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ ไปตามธรรมดา **ธรรมธาตุ ธรรมฐีติ ธรรมนิยามะ** แล้วพลิกเอาจิตของเรากลับทวนเข้ามาพิจารณากายในกายของเราเอง ให้เห็นลงไปได้อย่างเดียวกันจนกว่าจะตกลงและตัดสินในใจได้ว่า ร่างกายของเรานี้ก็แก่เฒ่าชรา ทุพพลภาพ แตกตาย ทำลายเปื่อยเน่าไปเป็นเหมือนกัน แล้วรีบตั้งสติพิจารณาเห็นเป็นแก่เป็นเฒ่าชราดูทันที และพิจารณาให้เห็นตายลงไปในขณะปัจจุบัน แยกส่วนแบ่ง

ส่วนออกดูให้เห็นแจ้งว่า หนังเป็นอย่างไร เนื้อเป็นอย่างไร กระดูกเป็นอย่างไร ตับไตไส้พุงเครื่องในเป็นอย่างไร เป็นของงามหรือไม่งาม ตรวจดูให้ดี พิจารณาให้ละเอียด จนกว่าจะถอนความยินดียินร้ายเสียได้ แล้วพิจารณาให้เห็นเปื่อย เน่า ผุ พัง ลงถมแผ่นดินไป ภายหลังกลับพิจารณาให้เห็นเป็นคืนมาอีก แล้วฝึกหัดทำอยู่อย่างนี้จนกว่าจะชำนาญ หรือยิ่งเป็นผู้มีสติได้พิจารณาให้เนื้อ หนัง เส้น เอ็น และเครื่องในทั้งหลาย มีตับ ไต ไส้ พุง เป็นต้น เปื่อย เน่า ผุพัง ลงไปหมดแล้ว ยังเหลือแต่ร่างกระดูกเปล่า จึงกำหนดเอาร่างกระดูกนั้นเป็นอารมณ์ทำไว้ในใจ ใคร่ครวญให้เห็นแจ้งอยู่เป็นนิตย์จนกว่าจะนับได้ทุกกระดูกก็ยิ่งดี เพียงเท่านี้ก็เป็นอันแก้นิมิตได้ดีทีเดียว ฯ

คราวนี้ พึงทำพิธีพิจารณาเป็นอนุโลมปฏิโลมถอยขึ้นถอยลง คือตั้งสติกำหนดจิตไว้ให้ดี แล้วเพ่งพิจารณาให้เห็นผมอยู่บนศีรษะ มีสีดำสัณฐานยาว ก็จะหงอกขาวลงถมแผ่นดินทั้งนั้น และพิจารณาให้เห็นขนซึ่งเกิดตามขุมขนตลอดทั่วทั้งกาย นอกจากฝ่ามือ ฝ่าเท้า ก็จะลงถมแผ่นดินเหมือนกัน พิจารณาเล็บที่อยู่ปลายเท้า นิ้วมือ ให้เห็นเป็นของที่จะต้องลงถมแผ่นดินด้วยกันทั้งนั้น พิจารณาฟันซึ่งอยู่ในปากข้างบนข้างล่าง ให้เห็นแจ้งว่า ได้ใช้เคี้ยวอาหารกินอยู่เป็นนิจ แต่ก็จะต้องลงถมแผ่นดินเหมือนกัน คราวนี้พิจารณาหนังเบื้องบนแต่พื้นเท้าขึ้นมาเบื้องต่ำแต่ปลายผมลงไป มีหนังหุ้มอยู่เป็นที่สุดรอบ ยังชีวิตนี้ให้ตั้งอยู่ได้และเป็นไป ถ้าถลกหนังนี้ออกหมดแล้วก็ต้องตาย ตายแล้วต้องถมแผ่นดิน พิจารณาเห็นความจริงฉะนี้แล้ว เลิกหนังนี้ออกวางลงไว้ที่พื้นดิน แล้วพิจารณาดูเนื้อให้เห็นแจ้งว่า เนื้อในร่างกายมีอยู่เป็นกล้ามๆ แล้วกำหนดให้เน่าผุพังลงไปกองไว้ที่พื้นดิน พิจารณาเส้นเอ็นให้เห็นแจ้งว่าเส้นเอ็นทั้งหลายรัดรึงกระดูกไว้ให้ติดกันอยู่ เมื่อเลิกเส้นเอ็นนี้ออก

หมดแล้ว กระดูกก็จะหลุดจากกัน ผุพังลงถมแผ่นดินทั้งสิ้น แล้วกำหนดเลิกเส้นเอ็นนั้นออกเสียกองไว้ที่พื้นดิน พิจารณาร่างกระดูกให้เห็นแจ้งว่ากระดูกในร่างกายนี้มีเป็นท่อนๆ เบื้องต่ำแต่กระดูกกะโหลกศีรษะลงไป เบื้องบนแต่กระดูกพื้นเท้าขึ้นมา เห็นได้กระจ่างดีพอสมควร แล้วเพ่งเล็งพิจารณาดูเครื่องในทั้งหลาย ให้เห็นว่าปอดอยู่ที่ไหน ม้ามอยู่ที่ไหน ดวงหฤทัยอยู่ที่ไหน ใหญ่น้อยเท่าใด เห็น ตับ ไต ไส้พุง อาหารใหม่ อาหารเก่าเป็นอย่างไร อยู่ที่ไหน มีรูปพรรณสัณฐานเป็นอย่างไร มีสีสันวรรณะเป็นไฉน เครื่องในทั้งปวงนี้ เป็นที่ประชุมแห่งชีวิตก็จริง แต่ก็จะต้องถมแผ่นดิน เมื่อพิจารณาเห็นฉะนี้แล้ว พึงกำหนดให้ขาดตกลงไปกองไว้ที่พื้นดิน ยังเหลือแต่ร่างกระดูก พึงพิจารณาดูกระดูกกะโหลกศีรษะเป็นลำดับลงมา กระดูกคอ กระดูกแขน กระดูกหัวไหล่ กระดูกสันหลัง กระดูกซี่โครง กระดูกเอว กระดูกตะโพก กระดูกต้นขา กระดูกเข่า กระดูกแข้ง กระดูกพื้นเท้า พิจารณาอย่างนี้ เรียกอนุโลม ฯ

คราวนี้พึงพิจารณาเป็นปฏิโลม คือพิจารณาถอยกลับขึ้นเบื้องบน ตั้งแต่กระดูกพื้นเท้าขึ้นไปตลอดถึงกระดูกกะโหลกศีรษะ พิจารณาทวนกลับจากศีรษะถอยลงมาตรงหน้าอก พึงตั้งสติกำหนดจิตไว้ที่หน้าอกนั้นให้มั่นคง ทำในใจว่า ร่างกายทั้งหมดนี้มีจิตเป็นใหญ่ ประชุมอยู่ที่จิต จึงกำหนดรวมจิตเข้าให้สงบและตั้งอยู่เป็นเอกัคคตา วิธีที่ ๒ นี้ เรียกว่า **ตีรณปริญญา** แปลว่า ใคร่ครวญอารมณ์ ฯ

ขอเตือนสติไว้ว่า ในระหว่างที่กำลังพิจารณาอยู่นั้น ห้ามไม่ให้จิตเคลื่อนจากที่ คือระวังไม่ให้ส่งจิตไปตามอาการ จิตจะถอนจากสมาธิ ถ้าจิตถอนจากสมาธิ เป็นใช้ไม่ได้ ข้อสำคัญให้เอาจิตเป็นหลัก ไม่ให้ปล่อยจิต ให้สติเพ่งเล็งให้รอบจิต พิจารณาให้รอบกาย รักษาใจไม่ให้ฟุ้ง จึงไม่ยุ่งในการพิจารณา ฯ

วิธี ๓ เจริญวิปัสสนา คือ เมื่อผู้ปฏิบัติทั้งหลาย ได้ฝึกหัดจิตมาถึงชั้นนี้ มีกำลังพอพิจารณาปฏิภาคนิมิตได้ชำนาญคล่องแคล่ว เป็นประจักขสิทธิ ดังที่อธิบายมาแล้ว และกำหนดจิต รวมเข้าไว้ในขณะจิตอันเดียว ณ ที่หน้าอก ตั้งสติพิจารณาดูให้รู้รอบจิต เพ่งพินิจให้สว่าง แลเห็นร่างกระดูกทั่วทั้งกาย ยกคำบริกรรมวิปัสสนาวิโมกขปริวัตรขึ้นบริกรรมจำเพาะจิตว่า

สัพเพ ธัมมา อะนัตตา

สัพเพ ธัมมา อะนิจจา

สัพเพ ธัมมา ทุกขา

ให้เห็นร่างกระดูกทั้งหมด เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวตน ไม่ควรถือเอา ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ กำหนดให้เห็นกระดูกทั้งหลายหลุดจากกันหมด ตกลงไปกองไว้ที่พื้นดิน คราวนี้ตั้งสติให้ดี รักษาไว้ซึ่งจิตอย่าให้เผลอ ยกคำบริกรรมวิปัสสนานั้นอีก เพ่งพิจารณาจำเพาะจิต ให้เห็นเครื่องอวัยวะที่กระจัดกระจายกองไว้ที่พื้นดินนั้น ละลายกลายเป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ ถมแผ่นดินไปหมด กำหนดจำเพาะจิตผู้รู้ เพ่งพินิจพิจารณาให้เห็นพื้นแผ่นดินกว้างใหญ่เท่าไร เป็นที่อาศัยของสัตว์ทั้งโลก ก็ยังต้องฉิบหาย ด้วยน้ำ ด้วยลม ด้วยไฟ ยกวิปัสสนาละลายแผ่นดินนั้นทิ้งเสีย ให้เห็นเป็นสภาวธรรมเพียงสักว่าเกิดขึ้นแล้วก็ดับไปเท่านั้น รวบรวมเอาแต่จิตคือผู้รู้ ตั้งไว้ให้เป็นเอกจิต เอกธรรม สงบนิ่งแน่วอยู่ และวางลงเป็นอุเบกขาเฉยอยู่กะที่ คราวนี้จะแลเห็นจิตนั้นแจ่มแจ้งยิ่งขึ้นทีเดียว ก้าวล่วงจากนิมิตได้ดี มีกำลังให้แลเห็นอำนาจอานิสงส์ของจิตที่ได้ฝึกหัดสมาธิมาเพียงชั้นนี้ก็พอมีศรัทธาเชื่อในใจของตนในการที่จะกระทำความเพียรยิ่งๆ ขึ้นไป ฯ

วิธีที่ ๓ นี้เรียกว่า **ปหานปริญญา** แปลว่า ละวางอารมณ์เสียได้แล้ว ๆ

ในที่สุดนี้ มีเทวปัญหาปรากฏขึ้น เฉพาะเวลาที่รจนาหนังสือนี้สำเร็จว่า "น้ำมันหอมเอ้าเท่าสยาม" ดังนี้จะมีนัยอธิบายเป็นประการใด ๆ

สมาธิภาวนา คือ การอบรมจิตให้เป็นสมาธิ
ย่อมได้รับผล ๔ อย่าง

๑. เพื่อความเป็นอยู่สุขในปัจจุบันชาตินี้
๒. เพื่อได้ญาณทัสสนะ คือญาณเครื่องรู้จริงเห็นจริง
๓. เพื่อมีสติและสัมปชัญญะบริบูรณ์
๔. เพื่อความสิ้นแห่งอาสวะ

ที. ปาฏิ. 11/233/233-4

พระอาจารย์สิงห์ ขันตยาคโม

(พระญาณวิสิษฎ์สมิทธิวีราจารย์)

วัดป่าสาลวัน อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

พระอาจารย์สิงห์ ขันตยาคโม

นามเดิม สิงห์ บุญโท

บิดา *เพีย อัครวงศ์ (อ้วน)

มารดา หล้า บุญโท

เกิด วันที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๔๒๓ ตรงกับวันจันทร์ ขึ้น ๗ ค่ำ เดือน ๓ ปีฉลู

บรรพชา ได้บรรพชาเป็นสามเณร เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๖ ในสำนักพระอุปัชฌาย์ "ป้อง" ณ วัดบ้านหนองขอน ตำบลหัวทะเล อำเภออำนาจเจริญ จังหวัดอุบลราชธานี

อุปสมบท เมื่ออายุครบบวชก็ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุ ณ พัทธสีมาวัดสุทัศน์ฯ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี เมื่อ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๒ โดยสมเด็จพระมหาวีรวงศ์ (อ้วน ติสโส) สมัยเมื่อดำรงสมณศักดิ์เป็นพระศาสนดิลก เจ้าคณะมณฑลอีสาน เป็นพระอุปัชฌาย์ นับว่าเป็นสัทธิวิหาริกอันดับ ๒ ของสมเด็จพระมหาวีรวงศ์

การจาริกเพื่อศึกษาธรรมะปฏิบัติ เหตุที่ได้จูงใจให้ท่านออกเที่ยวธุดงค์ เจริญสมถวิปัสสนากรรมฐานนั้น สาเหตุด้วยได้คำนึงถึงพระพุทธศาสนาว่าหมดเขตสมัยมรรคผลนิพพานธรรมวิเศษแล้ว หรือว่ายังมีหนทางปฏิบัติดีปฏิบัติชอบในพุทธศาสนาอยู่

ในระหว่างพรรษา ปี พ.ศ. ๒๔๕๘ ได้พบกับพระอาจารย์มั่น ซึ่งจำพรรษาอยู่ที่วัดบูรพา จังหวัดอุบลราชธานี ทราบว่าเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เมื่อได้ศึกษากับท่านจนได้ความแน่ชัดว่าหนทางปฏิบัติดีปฏิบัติชอบนั้นมีอยู่ จึงได้ตกลงใจออกเที่ยวธุดงค์หาที่วิเวกเพื่อเจริญสมถวิปัสสนากัมมัฏฐานตั้งแต่นั้นมา

---

* **เพีย อัครวงศ์** เป็นตำแหน่งข้าราชการหัวเมืองลาวกาว-ลาวพวน มีหน้าที่จัดการศึกษาและการพระศาสนา

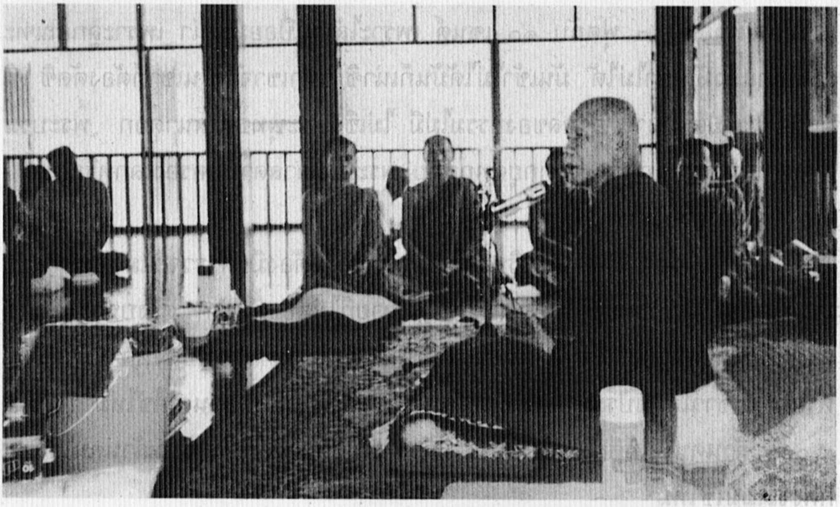
สมณศักดิ์	ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ขึ้นเป็นพระราชาคณะชั้นสามัญฝ่ายวิปัสสนา-ธุระมีนามว่า **พระญาณวิศิษฏ์สมิทธิวีราจารย์** เมื่อ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๐
มรณภาพ	อาพาธด้วยโรคมะเร็งเรื้อรังในกระเพาะ ได้มรณภาพเมื่อ ๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๔ เวลา ๑๐.๒๐ น. ณ วัดป่าสาลวัน จังหวัดนครราชสีมา รวมอายุได้ ๗๓ ปี

ประมวลธรรมะและภาพของ
หลวงปู่หล้า เขมปัตโต

❋

ก่อน หลวงปู่หล้า เขมปัตโต จะล้มป่วยและมรณภาพในเวลาต่อมาไม่เกิน ๑๐ วัน คือ ในวันเสาร์ที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๘ สัจจธรรมทัวร์และคณะได้เข้ากราบรับโอวาทธรรม และถวายผ้าป่า ณ กุฏิของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ปฏิปทาเครื่องดำเนินของพระเดชพระคุณท่านประทับตา ฝังในดวงใจแก่ผู้ได้พบเห็นไม่รู้ลืม ด้วยองค์ท่านมีปฏิสันถารที่เป็นกันเองและร่าเริงยิ่ง

ในวันนั้น ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าหลวงปู่จะให้ธรรมะแก่คณะฯ เป็นกัณฑ์สุดท้าย องค์ท่านได้แสดงธรรมดังนี้......

หลวงปู่หล้า เขมปัตโต วัดภูจ้อก้อ จ.มุกดาหาร

วันเสาร์ที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๘

หลีกกฎหมายหลีกได้ หลีกเคราะห์กรรมหลีกไม่ได้ใช่ไหม คำสอนใดๆ ในไตรโลกธาตุ เป็นเมืองขึ้นคำสอนพระพุทธศาสนาทั้งหมด คำสอนใดๆ ก็เป็นเมืองขึ้นคำสอนของพระพุทธศาสนาโดยไม่รู้ตัว ถ้าพูดอีกก็จริงอีก ก็ขึ้นอยู่กับผู้รู้หรือไม่รู้ ก็ขึ้นอยู่กับผู้เชื่อหรือไม่เชื่อ เป็นจริงอยู่ไม่มีกลางวันกลางคืนเลย เรียกว่าอริยสัจธรรมถูกไหม ถ้าผลของกรรมไม่มีเราก็ไม่เชื่อในพระพุทธศาสนาเหมือนกัน เพราะผลของกรรมมีอยู่

เราไปยิงนกเขามันตามมาแล้ว ตั้งแต่อายุ ๑๕ ปี ตามมาแล้ว เป็นโรคหัวใจตีบสูบฉีดเลือดไม่ทัน ไปยิงนกเขานี่เอง เราไปตอนโคก็ตามมาแล้วเป็นโรคไส้เลื่อน เราไปยิงกิ้งก่าเล่นไส้ทะลักออกมันก็ตามมาแล้ว เขามาตัดไส้เราออก เขาตัดไส้เราออก ๒ ฟุตกับ ๑๐ เซนต์ เพราะไส้มันเปื่อยมันเน่า เพราะลูกอัณฑะมันออกแล้วมันเข้าไม่ได้ มันเข้าไม่ได้มันก็เน่าซิ เน่าเขาจำเป็นเขาก็ต้องตัดซิ นี่ผลของกรรมตามมา ถ้าผลของกรรมไม่มี ไม่เชื่อพระพุทธศาสนาดอก พระบรมศาสดาปกครองโลกหรือไม่ ทุกยุคทุกสมัย พระบรมศาสดาปกครองโลกหรือไม่

ปกครองโลก!....

ถ้าชาวโลกมีศีล ๕ บริบูรณ์อยู่ ทหารก็ไม่ต้องมี ตำรวจก็ไม่ต้องมี พวกโจรก็ไม่ต้องมี ขายของก็ไม่ต้องเฝ้า กฎหมายก็ไม่ต้องตั้งมาก ตั้งงบประมาณได้ค่าภาษีอากรพอแล้ว ศีล ๕ มันกลืนกินกฎหมายของชาวโลกไปตั้งหลายมาตราใช่หรือไม่ ชาวโลกมีประมาณเท่าใด ก็มีประมาณ ๕,๐๐๐ ล้านคนใช่ไหม ถูกไหม ๕,๐๐๐ ล้านคนนั้นมีศีล ๕ ประจำ ไม่ล่วงละเมิดศีล ๕ ประมาณล้านคนได้ไหม ก็คงจะไม่มีใช่ไหม

ที่นี้ประเทศไทยเรามีพลเมืองกี่ล้าน ประมาณ ๗๐ ล้านคน ๗๐ ล้านคนนั้น ประเทศไทยถือพระพุทธศาสนามากกว่าเพื่อน มากกว่าประเทศอื่นๆ ที่นี้มีผู้มีศีล ๕ บริบูรณ์พอครึ่งล้านไหม คงจะไม่มีใช่ไหม ที่นี่ผู้ตั้งกฎหมายมีกี่ท่าน ประมาณ

๕๐๐ ใช่ไหม หรือประมาณ ๕๐๐ ผู้ตั้งกฎหมายประเทศไทยเรา นับดู ประมาณ ๕๐๐ คน ผู้ตั้งกฎหมาย คน ๕๐๐ คนนั้นมีศีล ๕ ประจำพอ ๑๐๐ คนไหม คงจะไม่มีใช่ไหม ที่นี้เมื่อไม่ลดตำแหน่งกิเลสจะไปตั้งกฎหมาย มันจะไปรอดได้ไหม มันก็ไม่รอดใช่ไหม ไม่ลดตำแหน่งกิเลส กิเลสไม่ลดตำแหน่งเสียเลย จะไปตั้งกฎหมายตะพึดตะพือ มันก็มีเพียงกระดาษเท่านั้นแหละ พระก็เหมือนกัน ศีล ๒๒๗ ถ้าไม่ลดตำแหน่งกิเลส มันก็ไม่อยู่เหมือนกันใช่ไหม นั่น ศีล ๕ ก็เหมือนกัน บางคนตัวไม่มีศีล ๕ เลย ช่างเถอะ ยุงตัวนี้ ถ้ากูไม่รักษาศีล ๕ กูจะเอามึงให้เรียบ อย่างนี้มันไม่ใช่พระโสดาบันแล้ว พระโสดาบันไม่ล่วงละเมิดเน้อ

อบายมุข เป็นมนุษย์วิบัติ เป็นสวรรค์วิบัติ เป็นพรหมวิบัติ เป็นนิพพานวิบัติอยู่ในตัวแล้ว ชาวโลกส่งเสริมอบายมุขมันก็เป็นทุกข์ของโลก ถูกไหม ไม่รู้จักทางเจริญ ทางเสื่อม ทางเจริญ ไม่รู้จัก แล้วจะเอาความเจริญมาจากประตูได้อย่างไรล่ะ ใครเป็นผู้บัญญัติบาปบุญคุณโทษ ก็สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้นใช่ไหม แล้วนอกนั้นอย่าเอามาเอ่ยเลย เพราะพูดเข้าข้างตัวบ้าง พูดเข้าข้างพรรคของตัวบ้างใช่ไหม

พระพุทธศาสนาเป็นธรรมาธิปไตย และโอนเอียงไปในทิศทั้ง ๘ ไม่โอนเอียงไปในทิศทั้ง ๔ ไม่โอนเอียงไปกับคนชั้นต่ำ ชั้นสูง ชั้นกลาง จริงเผ็งเลย ประชาธิปไตยถ้าไม่เอาธรรมาธิปไตยไปดิ่งก็ไปไม่รอด โลกาธิปไตยถ้าไม่เอาธรรมาธิปไตยไปดิ่งก็ไปไม่รอด ราชาธิปไตยก็เหมือนกันถ้าไม่เอาธรรมาธิปไตยไปดิ่งก็ไปไม่รอด ประชาธิปไตยคือประชาชนเป็นใหญ่ ถ้าไม่เอาธรรมาธิปไตยไปดิ่งก็ไปไม่รอดอีกเหมือนกัน ไม่โอนเอียงไปในทิศทั้ง ๘ หรือในทิศทั้ง ๔ หรือคนชั้นต่ำ ชั้นสูง ชั้นกลาง จริงเผ็งเลย นี้เรียกว่าธรรมาธิปไตย พระบรมศาสดาเป็นธรรมาธิปไตย พระพุทธเจ้าจะมากันกี่ล้านพระองค์ ก็มาทรงสั่งสอนอันเดียวนี่แหละ ไม่ลบล้าง พ.ร.บ. กันเลย จริงกันเผ็งเลย ไม่ลบล้าง พ.ร.บ. กันเลย จะมากี่ล้านพระองค์ก็ตาม ทีละยุค ทีละยุค ถึงล้านปีก็มาครั้งหนึ่งก็เหมือนกัน กันมาตรงกันเผ็งเลย

ตรงกันข้าม ธรรมาธิปไตย ธรรมาธิปไตยกับประชาธิปไตยเงิน อันไหนจะเป็นธรรมกว่ากัน คือผู้ใดมีเงินมากก็ได้เป็นอย่างนั้น ก็ต้องไปหาเงินมามากนะ ถูกไหม พูดมากลูกปืนก็ยังมีนะ โป้ง ทะลุเลย ตายเลย นัดเดียวใช่ไหม ผู้ปฏิบัติ

เพื่อพ้นทุกข์ในวัฏสงสารทำไมจะไม่รู้จัก แผล็บเดียวรู้ ไม่ได้ปฏิบัติเพื่อปัจจัย ๔ จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ ทำไมจึงจะไม่รู้จักโลก โลกไปไม่ถูกทาง ถูกทางก็รู้จักนะ พระพุทธศาสนาเป็นพระพุทธศาสนาสอนโลก โลกะวิทู รู้แจ้งโลก สอนโลก อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ เป็นนายสารถี ฝึกม้า ฝึกโลกทั้งหลาย เทวะ-มะนุสสานัง เป็นผู้สอนเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย พระพุทธศาสนาไม่สอนโลกแล้วจะไปสอนผีตัวไหนล่ะ พระพุทธศาสนาไม่ควรเป็นการบ้านการเมืองเลย พระพุทธ-ศาสนาไม่สอนบ้านสอนเมืองจะไปสอนผีตัวไหนล่ะ เอ้า! หน้าที่ของฆราวาสทำอย่างไรในพระไตรปิฎกมีอยู่ **หนึ่ง** กายกรรม ทำอะไรประกอบด้วยเมตตา **สอง** วจีกรรม พูดอะไรๆ ก็ประกอบด้วยเมตตา **สาม** มโนกรรม คือคิดอะไรก็ประกอบด้วยเมตตา

สี่หน้าที่ของพระ หนึ่ง ห้ามกระทำความชั่ว สอง ตั้งมั่นอยู่ในความดี สาม ให้อนุเคราะห์ด้วยน้ำใจอันงาม สี่ ให้ฟังสิ่งที่ไม่เคยฟัง ห้า ทำสิ่งที่ฟังแล้วให้เกิด หก บอกทางสวรรค์ให้ ถ้าไม่อย่างนั้นพระไตรปิฎกให้เอาไปเผาไฟซะ อย่าไปนอนเฝ้าอยู่ นักธรรมตรี โท เอก ตลอดจนถึงเปรียญ ๘, ๙ ประโยค ก็เรียนอันนี้

ทั้งนั้น นั่น ถูกไหม นั่น

ผู้แทนมาเยี่ยมหลวงปู่ชุดก่อน หลวงปู่ก็เล่าปรารภว่า พวกลูกๆ พูดกันเอง แบบคนกันเอง หลวงปู่ไม่ทันสมัย อย่ามาถือหลวงปู่นะ ถือแบบลูกๆ หลานๆ หลวงปู่ไม่รู้อีโหน่อีเหน่เท่าลูกหลาน แต่หลวงปู่ขอเรียนถามลูกหลานว่า ทำไมลูกหลานจึงไม่เอากฎหมายไปซักฟอกบ้าง พระพุทธศาสนาเป็นพุทธศาสนาประจำประเทศไทยมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ จึงมีธง ๓ สี สีชาติ สีศาสนาและสีพระมหากษัตริย์ ๓ ข้อนี้ทำไมจึงไม่เขียนไว้บ้าง เราไม่บังคับโลกให้เขาถือกฎหมายประเทศของเรา ไม่ใช่กฎหมายโลกแล้วทำไมเราจึงไม่กล้าเขียน พวกลูกๆ จะบิดเบือนพระพุทธศาสนาในอนาคตใช่ไหม (ไม่ใช่หรอกหลวงปู่กำลังหาเสียงอยู่) เอา พวกลูกๆ จะไปหาเสียงกับใคร เราเป็นแมลงภู่แมลงผึ้งจะไปหาเสียงกับแมลงวันจะให้ไหม (เออ หลวงปู่ชอบแกล้งมาพูด) เอ้า ก็พูดตามเป็นจริง พระไตรปิฎก ๑๐๐ เล่มไม่ใช่เสียงหรือ พูดแต่เรื่องพระพุทธศาสนาทั้งนั้น ศีล ๕ เล่มก็มี ๑๐๐ เล่มก็มี สยามรัฐ ๕๐ เล่ม อยู่ในนี้ก็มีหลายชุด ๔๕ ชุดมาถวายหลวงปู่เทสก์ เฝ้ากัน มานอนเฝ้าอยู่ ใครก็นอนเฝ้าอยู่ทุกคนทุกท่าน พระไตรปิฎก ถ้าย่นเข้ามาก็กายวาจาใจ ถ้าขยายออกก็ขันธ์ ๕ ถ้าอยู่ตามหนังสือพระไตรปิฎกคือ ๔๕ เล่ม มีเรื่องพระพุทธศาสนาทั้งนั้น เอา ธาตุพนม พระธาตุนครปฐม นครศรีธรรมราช อันนั้นไม่ใช่เสียงหรือ พระพุทธรูปฝังอยู่ใต้ดินขุดได้ เมตรหนึ่งก็มี สองเมตรก็มี มาแต่ดึกดำบรรพ์ อันนั้นไม่ใช่เสียงทางวัตถุดอกหรือ ที่เต็มบ้านเต็มเมืองอยู่ขณะนี้ไม่ใช่เสียงหรอกหรือ จะหาเสียงที่ไหนอีก ไม่ให้พระเป็นการบ้านการเมือง ถ้าไม่ให้สอนบ้านสอนเมืองแล้วจะให้ไปสอนผีตัวไหนล่ะ ในพระไตรปิฎกก็มีสอนบ้านสอนเมืองสอนโลกอีกเสียด้วย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างบารมีมีพุทธประสงค์อะไรบ้าง พุทธัตถจริยาสร้างบารมีเพื่อเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ญาติธัตถจริยา สร้างบารมีเพื่อสงเคราะห์ญาติ โลกธัตถจริยาเพื่อสงเคราะห์โลกนั่น พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ต้องมีเจตนาอย่างนั้น เจตนาก็ดี ความตั้งใจก็ดี ความหวังก็ดี อุดมการณ์ก็ดี สัจจะความจริงใจก็ดี อธิษฐานความตั้งใจไว้ก็ดี ก็มีความหมายอันเดียวกัน เจตนาก็ดี อธิษฐานก็ดี ความประสงค์ก็ดี อุดมการณ์ก็ดี ก็มีความหมายอย่างเดียวกัน

พวกกรมป่าไม้ไม่ให้พระอยู่วัดป่า เอ้า! วัดป่าก็ตั้งขึ้นตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ ทุกๆ พระองค์ก็อยู่วัดป่ากันทั้งนั้น บอกอนุศาสน์ก็บอกเรื่องป่า ให้ยินดีในเสนาสนะป่า ก็บอกอยู่ ถ้าตัดป่าออกแล้ว ไม่ให้พระอยู่ในป่า พระไตรปิฎกก็ไม่พบ บวชก็บวชไม่ได้ จะบอกอนุศาสนได้อย่างไร ทำไมพวกลูกๆ จึงไม่มามองดูพระพุทธ-ศาสนาบ้าง ถ้าทำลายพระพุทธศาสนาออกจากป่าแล้ว มันก็ยิ่งร้ายกว่าคอมมิวนิสต์ คอมมิวนิสต์เขาไม่ให้มีศาสนาเลย อันนี้มันยิ่งร้ายกว่าคอมมิวนิสต์ เอ้า! วัดป่าเกิดก่อนวัดบ้าน ในยุคพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ก็วัดป่าทั้งนั้น เชตวันมหาวิหารเป็นที่ชุมทางของภิกษุทั้งหลาย อนาถบิณฑิกเศรษฐีเป็นผู้สร้างถวาย หมดไป ๔๕ โกฏิ ไกลจากบ้านไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองสาวัตถี สร้างกระเป๋าเดียว ๔๕ โกฏิ ๑๐ ล้านจึงเป็นโกฏิ ๔๕ โกฏิ จึงเป็นเงินจริงๆ ไม่ใช่กระดาษเหมือนพวกเรา ๔๕ โกฏิเป็นเงิน ๔๕๐ ล้านใช่ไหม นั่นกระเป๋าเดียว ไม่ได้ขอ ไม่ได้ขายพระรูป พระเหรียญเหมือนพวกเรานี่ใช่ไหม นั่น นั่น กระเป๋าเดียวเลย แต่พวกเราในสมัยปัจจุบัน ๔๕๐ ล้าน กระเป๋าเดียวมีผู้สร้างวัดไหม คงจะไม่มีใช่ไหม นั่น นั่น เราจะดูในครั้งพุทธกาลก็ได้ วัดป่าทั้งนั้น เอ้า! วัดนางวิสาขา อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองสาวัตถีไกลจากบ้านนี่ ๑๕ เส้น วัดบุปผาราม นางคนเดียวสร้างวัด ๑๙ โกฏิ นางคนเดียว ๑๙ โกฏิ ๑๙๐ ล้านใช่ไหม นั่น นั่น นางคนเดียวจะประสาอะไรพวกเรา นี่วัดป่ายังมีอีก เวฬุวันก็วัดป่า ไกลจากบ้าน ๒๕ เส้น พระเจ้าพิมพิสารถวาย แขวงกรุงราชคฤห์ ใกล้ภูเขาคิชกูฏ ตีนภูเขาคิชกูฏ ก็ไกลจากบ้าน นั่นวัดป่าทั้งนั้น วัดป่าทั้งนั้นในครั้งพุทธกาล พวกเรามาเบียดเบียนวัดป่าประเทศชาติและชาวโลกจะล่มจมตาย พูดอย่างนี้ ตั้งกฎหมายกฎหมู่ ถ้าพรรคพวกไม่มองดูคำสอนของพุทธศาสนาก็ไปไม่รอด พูดอย่างนี้ ถูกไหมละ

ไม่ลดตำแหน่งกิเลสเลยอีพ่ออีแม่เอ๋ย มีแต่ตั้งกฎหมายชาวโลกแข่งกัน ถ้าชาวโลกมีศีล ๕ ประจำเท่าที่ควร ไม่ละเมิดศีล ๕ กระทรวงกลาโหมก็ไม่ต้องมี ขายของก็ไม่ต้องเฝ้า เรือนจำก็ไม่ต้องมี คดีดำคดีแดงในโรงในศาลก็ไม่ต้องมี โรคเอดส์ก็ไม่มี โรคหนองในก็ไม่มี ฝีมะม่วงก็ไม่ต้องมีใช่ไหม ก็เพราะมันมีขอบเขตใช่ไหม ฆ่ากันตายก็ไม่มี อย่างมากก็รถทับหรือตายด้วยโรค อันนี้ตายอยู่ทุกหนทุกแห่งจี้ปล้นสารพัด อีพ่ออีแม่เอ้ย นั่น ศีล ๕ ถ้าล่วงละเมิดข้อใดข้อหนึ่งก็ล่วงได้หมด

ไม้ขีดไฟก้านเดียวเท่านั้นมันก็สามารถเผาบ้านเผาเมืองได้ใช่ไหม นั่น ปาณาติบาต อทินนา กาเม มุสา สุรา มิหนำซ้ำฆ่ากันตายในโรงสุราอีกด้วย มึงอย่าพูดให้กูพูด มึงพูดเดี๋ยวฆ่ากันโป้งเป้งเลย นั่น นั่น เอ้า! ปาณาติบาต ศีล ๕ ข้อมันมารวมข้อต้น มันรักมากฆ่าซะนี่ มารวมข้อต้น อทินนาทานา กาเม มันข่มขืนมันอะไรต่ออะไรสารพัด หนักเข้าก็มารวมข้อฆ่า ลักทรัพย์ หนักเข้าๆ ก็มารวมข้อฆ่า พูดปดหลอกลวง อะไรต่ออะไร ก็มารวมข้อต้น ฆ่ามันซะ ที่นี้ดื่มสุราเมรัย ดื่มมาก มิหนำซ้ำฆ่าพ่อฆ่าแม่อีกเสียด้วย ฆ่าในวงสุราอีกเหมือนกัน ก็มารวมข้อต้น นั่น นั่น ศีล ๕ ถ้าล่วงข้อใดข้อหนึ่งมันก็ล่วงได้หมด

ผู้เป็นพระโสดาบันเขาไม่เสียดายล่วงละเมิดศีล ๕ หรอก เขาไม่เสียดายล่วงละเมิดอบายมุข เขาไม่เสียดายล่วงละเมิดอยู่ยงคงกระพัน เขาไม่เสียดายถือฤกษ์ถือยามดี เขาไม่เสียดายอยากจะคบมิตรชั่ว เขาไม่เสียดายหรอกจะจองเวร นั่นก็คือพระโสดาบัน ทำไมเขาถึงไม่เสียดายล่วงละเมิด เพราะสิ่งนั้นเป็นทางนรก มันเป็นทางนรกจริงๆ เขาเห็นชัดแล้วจึงตัดความสงสัย ถ้าเราเห็นอุจจาระมันชัดแล้วมีกลิ่นเป็นอย่างไร แล้วเราจะไปสงสัยกลิ่นมันทำไม เราก็ไม่สงสัยกลิ่นแล้วยังเสียดายอยากจะไปดมอีกใช่ไหม นั่น นั่น ดูสู ระวังกู กูจะไปดมอุจจาระ ถูกไหม ฉันใดก็ดี ระวังกู กูจะไปล่วงละเมิดศีล ๕ เขาก็ไม่ได้บอกใช่ไหม เขาก็ไม่เสียดายล่วงละเมิดเลย แต่บางท่านสำคัญตนเป็นพระอรหันต์ สำคัญตนเป็นพระโสดาบัน แต่ไปนอนฝันหาเลขอยู่ บ้าจริงๆ ถูกไหม นั่งภาวนาก็หาเลขนั่น บ้าจริงๆ สำคัญตนเป็นพระโสดาบัน เป็นโสดาคาดคะเนใช่ไหม ดันทุรังในความเห็นของตน ดันทุรังเดาในความเห็นของตน นั่น นั่น

เหตุฉะนั้น พระพุทธศาสนาจึงมีคุณค่าอยู่ทุกยุคทุกสมัยทุกกาลทุกเวลาด้วย เอ้า! พระไตรโลกธาตุจะมาทำลายพุทธศาสนาได้ไหม ที่นี่เราขอถามท่านไปอีกว่า พระไตรโลกธาตุมายืนเรียงแถวกัน เป็นทิวแถว ทั้งทุ่งกุลาด้วย ทั้งที่ไหนด้วยตรง เอ้า! เตรียมตัว บ้วนน้ำลายขึ้นฟ้าดู หมดโลกก็บ้วนน้ำลายขึ้นฟ้าไม่ได้ มันขึ้นไม่ได้ มันก็ตกใส่หน้าของใครของมันนั่นเอง ใช่หรือไม่ ลมพัดมาตึงตึง เอากองทัพมากำฝุ่นโต้ลมดู ถ้าไม่ทำอย่างนี้ มันเข้าตาใช่ไหม นั่น นั่น ใครเก่งก็ออกไปดู ขว้างปาเข้าใส่เสาดู ขว้างไกลมันไม่ถึง ขว้างใกล้นักมวยเอกก็หลบไม่ทันใช่ไหม เหตุ

นั้นจึงควรรู้ตัว อย่าไปเบียดเบียนพระพุทธศาสนาเลย พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาเอกในโลกทุกยุคทุกสมัย ทุกกาลทุกเวลาด้วย เป็นจอมพลของศาสนาทั้งปวง ใครจะนับถือหรือไม่นับถือก็ไม่ต้องข่มเหง ถ้าข่มเหงก็กบฏคืน ไม่ต้องจ้าง ถ้าจ้างหมดตังแล้วก็กบฏคืน ถ้าจะไปถามพระบรมศาสดา พระศาสดาเกลือเค็มหรือไม่ ลูกอยากทราบ เอ้อ! ขอให้พวกลูกๆ หลานๆ ชิมดู จะสิ้นความสงสัยในคำถาม ง่วงนอนก็นอนเอง อาหารเช้าก็กินเอง นอนก็นอนเอง เราตถาคตทำแทนไม่ได้ เป็นเพียงชี้บอกเท่านั้น นั่นพระบรมศาสดา ง่วงนอนก็นอนเอง หิวน้ำก็ดื่มเอง หิวอาหารก็ทานเอง เราตถาคตเป็นเพียงชี้บอกเท่านั้น ถ้าธรรมไม่มีอยู่ก่อน เราก็ไม่สามารถรู้ธรรมได้ ถ้ามีอยู่ก่อนเราจึงสามารถรู้ธรรมได้ เหตุฉะนั้นเราจึงเคารพธรรมไม่สำคัญตัวอยู่เหนือธรรมเลย เราจะมาเกิดหรือไม่มาเกิดก็ตาม ธรรมทั้งหลายก็มีอยู่ อันนี้ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ก็มีอยู่ พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ก็มาตรัสรู้อันเดียวกัน ไม่มีใครทำลายได้เลย ทั้งเกิดก็ดับ เกิดก็ดับอยู่ ถ้าไม่ปล่อยให้เกิดให้ดับก็คือพระนิพพาน ก็เป็นจริงอยู่อย่างนั้น ไม่มีท่านผู้ใดจะไปทำลายได้ พระบรม

ศาสดา นั่น นั่น

พระนิพพานเป็นของว่างก็จริง แต่ว่าอันละเอียดมาก เป็นอนัตตาธรรมก็จริง เป็นอนัตตาธรรมที่ละเอียดมากไม่เหมือนสังขารเป็นของทุกข์ เราเห็นอนิจจังเห็นโลกรอบหนึ่ง โลกประกอบไปด้วยอนิจจัง เห็นเกิดเป็นทุกข์ เพราะความเกิดเป็นทุกข์ พระบรมศาสดาเทศน์ ถูกหมด พระไตรโลกธาตุ ธาตุเป็นทุกข์เน้อ กระ-ผม ดิฉันไม่เป็นทุกข์หรอก เกิดมาก็ยิ้ม มีไหม มีแต่ร้องไห้ นั่น นั่น ผมไม่เป็นทุกข์หรอกครับ ผมเกิดมาผมก็ร้องเพลง ร้องเพลงอย่างไร ร้องไห้จะตาย นั่น นั่น แก่เป็นทุกข์ ถือไม้เท้า ตายเป็นทุกข์ ดิฉันตายหรือกระผมตายไม่เป็นทุกข์หรอก บิดเบือนอยู่นั่นแหละ แลบลิ้นปลิ้นตา เป็นทุกข์ไหม นั่น นั่น ความโศกเป็นทุกข์ เราเกิดมาโศกเป็นทุกข์ไหม ความปรารถนาไม่ได้สมหวังก็เป็นทุกข์ พูดอีกก็ถูกหมด ถูกหมดพระไตรโลกธาตุ ใครจะฟังหรือไม่ฟังก็ถูก ความปรารถนาไม่ได้สมหวังก็เป็นทุกข์ คำสอนพระพุทธศาสนา จริงเผ่งเลย ไม่มีคำที่เท็จเลย ความลับไม่มีในโลก มันมีอยู่ มันเห็นอยู่เห็นอยู่แล้ว แก่ก็แก่ เจ็บก็เห็นอยู่ ตาย เช้า สาย บ่าย เที่ยง ก็เห็นอยู่ ตายแบบไม่มีลมหายใจก็เห็นอยู่ ความลับมันมีที่ไหน ถ้าคนนั้นตาย มันมีแต่มูตรคูถเต็มอยู่นี่เน้อ ไม่ใช่หรอกของที่ฉันหอมอยู่คือไฮเปค ไปเถียงอยู่ ของกระผมก็หอม คือไฮเปค ก็เถียงดู นั่น นั่น อบายมุขเป็นทางฉิบหายเน้อ เอ้อ! ดิฉันไม่ได้ฉิบหาย กระผมไม่ได้ฉิบหาย ไปฝากคลังไว้พันๆ ล้าน แล้ว เดี๋ยวนี้ไม่มีใครไปคัดค้านเลย นั่น นั่น ฉิบหายไหม อยากทุกข์ก็ให้เลขหลายๆ อยากฉิบหายก็ให้เลขบ่อยๆ เห็นทีละเล็กทีละน้อย แต่ฉิบหายกลับแม่นบ่ นั่น นั่น เดี๋ยวจะไปมุกดาหาร เดี๋ยวจะไม่ได้ไปนะ

✳

ความตั้งใจเดิม หรือคำสั่งหลวงปู่ก่อนมรณภาพ องค์ท่านมีความประสงค์ให้ศิษยานุศิษย์เผาร่างท่านอย่างเร่งด่วน ด้วยความประทับใจครั้งที่ท่านอยู่ปฏิบัติธรรมกับหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ที่วัดป่าบ้านหนองผือ นาใน สกลนคร

ครั้งนั้น พระภิกษุที่มาอยู่องค์หลวงปู่มั่นท่าน เมื่อมรณภาพลง หลวงปู่มั่นท่านจะทำการเผาร่างภิกษุนั้น ในเวลาไม่นาน อาทิ มรณภาพเช้า ตอนสายของวันนั้นก็เผาโดยไม่มีพิธีรีตองใด ๆ แต่มุ่งเน้นให้พระภิกษุ ตลอดจนญาติโยมที่มานั้น ให้ดูศพที่กำลังถูกไฟเผาเป็นเครื่องเตือนใจ มิให้มัวเมาประมาท

นั่นเป็นแนวทางการปฏิบัติของพระกรรมฐาน!

พระเดชพระคุณ หลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน ในฐานะประธานฝ่ายสงฆ์ ไม่สามารถปฏิบัติตามความต้องการของหลวงปู่หล้าได้ ด้วยเห็นว่าหลวงปู่หล้ามีลูกศิษย์ลูกหามากและอยู่ต่างที่ต่างถิ่นกัน จึงตัดสินใจผ่อนผันตั้งศพบำเพ็ญกุศลอยู่ระยะหนึ่งจึงประชุมเพลิงในวันจันทร์ที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๓๙

การตั้งศพหลวงปู่หล้าเพื่อบำเพ็ญกุศล จนถึงวันประชุมเพลิงใช้เวลารวบรัดมาก แต่มหาชนก็หลั่งไหลเนืองแน่นวัด จนกรรมการวัดต้องประกาศปิดเส้นทางขึ้นสู่บริเวณงาน (เมรุตั้งอยู่บนเขา)

ประมาณ ๑๔.๐๐ น. หลวงปู่มหาบัว ญาณสัมปันโน ได้เดินทางมาถึงบริเวณงาน และด้วยอายุขององค์ท่านสูงมากแล้ว จึงต้องพักผ่อนครู่หนึ่งก่อนแสดงธรรมโปรดพุทธบริษัทดังนี้...

วันนี้เป็นวันสำคัญวันหนึ่ง ที่เราทุกๆ ท่านจะได้พิจารณาถึง มรณสติ คือความตายซึ่งจะมาถึงแก่ตนด้วยกันทุกรายๆ ไม่มีเว้น ในสามแดนโลกธาตุนี้ มีเกิดกับตายเป็นคู่เคียงกันมาดั้งเดิม ไม่มีสิ่งใดมาเป็นคู่แข่ง มีเกิดกับตาย เกิดกับตายเท่านั้น สำหรับสัตว์แต่ละรายๆ ไม่เป็นอย่างอื่น คำว่าตายแล้วสูญไม่มี มีแต่หมุนเวียนกันไป เกิดแล้วตาย เกิดแล้วตาย เปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติ เป็นภพนั้นชาตินี้ ล้วนแล้วตั้งแต่ภพเกิดภพตายทั้งนั้น แต่เราทั้งหลายไม่ทราบความเกิด ความตายหมุนเวียนของตนเองซึ่งเคยมีมาแล้วตั้งกัปตั้งกัลป์ เกิดมาแล้วจึงไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไร ไม่ทราบว่าเกิดมาจากอะไร เกิดมาจากบุญ หรือเกิดมาจากกรรมบาปชั่วช้าลามก หรือเกิดจากสิ่งใด เหตุผลกลไกอะไรเราก็ไม่ทราบ เกิดมาจึงลืมเนื้อลืมตัวมั่วสุมแต่ความชั่วช้าลามก ไม่สะสมคุณงามความดีที่เป็นทางเดินอันราบรื่นที่ดีงามแก่ตน บางรายเกิดมาจนกระทั่งวันตาย หาความดีติดตัวแม้นิดหนึ่งไม่มีเลย ทั้งๆ ที่โลกเขาสร้างคุณงามความดีกันมากมายก่ายกอง คนนั้นรายนั้นก็แหวกแนวไปสร้างความชั่วลามกจนได้ จนกระทั่งตายไปกับกรรมที่ไม่พึงปรารถนาทั้งหลาย ตายกันไปแล้วก็ไปเกิดในนรก ให้ได้รับความทุกข์ความทรมานไม่มีวันสิ้นสุดยุติลงได้ ก็คือความเกิดตายของสัตว์ที่เป็นไปด้วยอำนาจแห่งกรรมชั่วนั่นแล

ฉะนั้น เราทั้งหลายวันนี้ ต่างท่านต่างมาจากที่ต่างๆ มาเป็นธรรมสังเวช คือท่านหล้าผู้ฐานะที่ท่านเป็นลูกศิษย์ของเรา เรียกว่า ท่านหล้า สาธารณชนทั่วๆ ไปซึ่งเป็นชาวพุทธเรียกท่านว่า หลวงปู่หล้า วันนี้เป็นวันที่จะเผาศพหลวงปู่หล้าซึ่งตายไปแล้วเมื่อไม่กี่วันมานี้ แต่ความตายของท่านกับความตายของเราเอามาเทียบกันเป็นอย่างไรบ้าง ควรจะได้ข้อคิดไม่น้อยในรายหนึ่งๆ ถ้านำไปคิด ถ้าไม่นำไปคิด มาด้วยความประมาท อยู่ด้วยความประมาท เวลากลับไปก็ด้วยความ

ประมาท เป็นก็ด้วยความประมาท ตายก็ด้วยความประมาท หาประโยชน์อะไรไม่ได้เลย ประเภทนั้นใช้ไม่ได้ เกิดมาเสียประโยชน์เปล่าๆ นับภพนับชาติเฉยๆ แต่ความนับภพนับชาติเฉยๆ นั้น ยังแทรกความทุกข์ความทรมานในภพนั้นๆ เข้าอีกด้วย เราก็ไม่รู้สึกตัว เพราะฉะนั้น วันนี้จงพากันปลงธรรมสังเวช หลังจากการแสดงธรรมจบลงแล้วประมาณ ๑๕.๐๐ นาฬิกา คือ บ่าย ๓ โมง ก็จะเริ่มวางเพลิงคือเผาศพท่าน

ท่านตายไปแล้วท่านเป็นสุข ทำไมจึงว่าท่านตายไปแล้วท่านเป็นสุข อยู่ท่านปฏิบัติแต่คุณงามความดีซึ่งเป็นทางแห่งความสุขทั้งนั้น ตั้งแต่เริ่มบวช จะเล่าประวัติย่อท่านให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เพราะท่านเป็นลูกศิษย์มานาน ตั้งแต่เริ่มแรกท่านก็มีครอบครัวเหย้าเรือนเหมือนโลกทั่วๆ ไป หลังจากนั้นภรรยาของท่านได้เสียลงไป เกิดความสลดสังเวชว่ารักกันถึงขนาดนี้ยังตายจากกันไปได้ เหตุใดเราซึ่งเป็นคู่เคียงกันเกิดแล้วจะไม่ตาย แม้ความรักจะมีมากน้อยเพียงใดก็ไม่พ้นจากความตาย ต้องครอบงำอยู่จนได้ เราอยู่ไปก็จะอยู่ไปเพื่อวันตายเท่านั้นหาประโยชน์อะไร เมียเราทั้งคนซึ่งรักเต็มหัวใจก็ได้พลัดพรากจากเราไปแล้ว เราอยู่ก็

พระอาจารย์มั่น ภูริทตฺตเถระ
ชาตะ 20 มิ.ย.2413 มรณภาพ 11 พ.ย.2492

ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร เสียสละ เสียตั้งแต่ก่อนตายนี้ดีกว่า ท่านจึงนึกจะออกบวช ครั้นออกบวชแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติธรรมเต็มสติกำลังความสามารถ ทีแรกท่านบวชยัติก่อน แล้วก็มาอยู่กับหลวงปู่มั่นด้วยกัน ได้รับการอบรมจากท่าน ข้อวัตรปฏิบัติหรือหลักธรรมก็ได้รับจากเราบ้างเรื่อยมา จนกระทั่งหลวงปู่มั่นมรณภาพไป ท่านก็ได้อาศัยเรา ติดสอยห้อยตามมา จนกระทั่งมาอยู่บ้านห้วยทราย หนองสูง คำชะอี เป็นเวลาหลายปี มาอยู่ด้วยกัน ให้การอบรมแนะนำสั่งสอน เช่นเดียวกับบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายที่มาอยู่ในสำนักเดียวกัน

หลังจากนั้น เราก็เอาโยมแม่บวช แล้วเป็นห่วงโยมแม่ กลัวว่าจะเป็นความกังวล อยู่กับหลานที่บ้านที่เรือน เราเลยแยกพาไปจำพรรษาที่จันทบุรี ท่านก็เลยอยู่ที่นั่นเรื่อยมา อยู่ห้วยทรายแล้วก็มาอยู่ภูจ้อก้อนี้ จนกระทั่งวันมรณภาพท่านอยู่ ท่านปฏิบัติตัวด้วยคุณงามความดี ด้วยความเคร่งครัดต่อหลักธรรมหลัก

วินัยเรื่อยมา ทางด้านจิตใจ ท่านเป็นมาตั้งแต่เริ่มออกบวชทีแรกเรื่อยมา เรื่องจิตภาวนาเป็นสำคัญ เพราะท่านมุ่งต่อการ ภาวนาเป็นส่วนมาก ไม่หวังสิ่งอื่นใดแล้ว เรียนก็ไม่เรียน เพื่อสอบชั้นนั้นชั้นนี้ไม่เอา จะสอบชั้นธรรมจะควรได้ชั้นไหน ชั้นพระโสดาก็เอา ชั้นสกิกาคาก็เอา ชั้นอนาคาก็เอา ยิ่งเป็นชั้นอรหันต์ ตัดกิเลสออกจากจิตใจแล้ว ก็ยิ่งเป็นที่พึงพอใจ สมเจตนาที่มุ่งบวชโดยแท้ แล้วท่านก็ปฏิบัติตัวตามเจตนาของท่านเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้

นี่สรุปความย่อๆ ลงมา ว่าท่านเป็นพระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรงไปตรงมา ปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานจริงๆ จนปรากฏชื่อลือนาม เรื่องที่ปรากฏชื่อลือนาม ถ้าไม่ออกจากความจริง จะออกจากไหน ใครทำความชั่ว คนนั้นต้องเป็นเหตุแห่งกระแสเสียงทั้งหลาย ฟุ้งกระจะออกไปทั้งดีทั้งชั่วนั่นแล นี่ท่านก็ทำตัวของท่านประพฤติปฏิบัติตัวของท่านดิบดี เรื่อยมาตั้งแต่จิตภาวนา เริ่มตั้งแต่สมาธิ ปัญญา เรื่อยๆ มา จนกระทั่งสุดความสามารถ คำว่าสุดความสามารถมีไว้เป็นกลางๆ ให้พี่น้องทั้งหลายได้ตีความหมายเอาเองว่าความสามารถในธรรม หรือความสามารถในกำลังวังชา แต่ท่านก็ปรากฏชื่อลือนามโด่งดังมาถึงขนาดนี้ ถ้าไม่มีความจริงอยู่แล้ว สิ่งเหล่านี้จะปรากฏขึ้นได้อย่างไร เกียรติศักดิ์ เกียรติคุณของท่านก็ฟุ้งกระจาย มาเป็นลำดับลำดา จนกระทั่งวาระสุดท้าย

วันนี้เป็นวันเผาศพท่าน จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้พินิจพิจารณากฎของอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ว่าเกิดแล้วต้องตาย เกิดแล้วต้องตาย ไม่เป็นอย่างอื่น เรียกวัฏฏวน วนไปเวียนมา วนไปเวียนมาอยู่ในกงจักรแห่งความเกิดแก่เจ็บตายนี้ ไม่มีทางอื่นเป็นที่ไป คำว่าตายแล้วสูญไม่มี ในหลักความจริงก็ไม่มี ในธรรมศาสนาของพระพุทธเจ้า ที่แสดงบอกว่าตายแล้วสูญก็ไม่มี มีแต่ตายแล้วเกิด ตายแล้วเกิด เกิดดี เกิดชั่ว เกิดสูงๆ ต่ำๆ ลุ่มๆ ดอนๆ เป็นไปตามยถากรรมนี้ เป็นไปทั่วโลกดินแดน ให้เราได้รู้ตัวเสียตั้งแต่บัดนี้ ต่อไป ถ้าไม่รู้ตัวก็ให้รีบรู้ตัวตั้งแต่บัดนี้ แล้วสร้างคุณงามความดี

ศีลธรรม พระพุทธเจ้าทรงประกาศไว้ เพื่อเราทั้งหลายนั่นแล ศีลธรรมเป็นสมบัติอันดีงามแก่ชาวพุทธเราที่พึงประพฤติปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี แล้วก็ได้รับความสุขความเจริญ ในพระศาสนาท่านแสดงไว้มี บริษัท ๔ ภิกษุบริษัท ๑

ภิกษุณีบริษัท ๑ อุบาสกบริษัท ๑ อุบาสิกาบริษัท ๑ แต่เวลานี้ภิกษุณีไม่มี ท่านก็เอาสามเณรเข้าแทน เรียกว่าพุทธบริษัทนี่แลเป็นลูกเต้าของพระพุทธเจ้า เวลานี้เรามาปรากฏตัวอยู่ในสภาพที่นี้จำนวนมากมาย ก็มีพระภิกษุสงฆ์ เรียกว่า พระภิกษุบริษัท ๑ แล้วทายก ทายิกา ผู้หญิง ผู้ชาย ๑ ได้มาประพฤติ ปฏิบัติ ได้มาเห็นเหตุการณ์ว่า ตายจริงๆ หลวงปู่หล้านี่ตายจริงๆ เมรุก็เห็นอย่างชัดเจน หีบก็เห็นศพอย่างชัดเจน ท่านตายจริงอย่างนั้น เราจะตายปลอมหรือตายจริง เราก็ตายจริงเหมือนกันกับท่าน ก่อนที่เราจะตาย เราจะรีบเร่งขวนขวายหาคุณงามความดีหรือหาความชั่วไว้ใส่ตัวด้วยความคึกความคะนอง

ถ้าหาความชั่วช้าลามกไว้สำหรับตัวเองด้วยความคึกความคะนองแล้ว ผู้นั้นจะมีความล่มจม ตายแล้วจะไปเกิดอยู่ในนรกหมกไหม้ ตกนรกเหมือนกันกี่กัปกี่กัลป์ ไม่ทราบว่าจะถอนตัวขึ้นมาได้เมื่อไร เมื่อสิ้นกรรม คำว่ากรรมคือการกระทำ วิบากกรรมคือผลแห่งการกระทำของเรา เราทำสิ่งใดไว้ สิ่งนั้นจะเป็นสมบัติของเรา ใครมีความประมาทเลินเล่อ เผลอตัว ลืมเนื้อลืมตัว มีเงินมีทอง มีข้าวมีของ มีสมบัติต่างๆ มียศถาบรรดาศักดิ์มามาก ลืมเนื้อลืมตัว ฉะนั้น เราจะจน คนใดไม่

ลืมเนื้อลืมตัว คนมีก็ตาม คนจนก็ตาม มีบริษัทบริวารมากน้อยก็ตาม ไม่ลืมเนื้อลืมตัว สร้างคุณงามความดีไว้สำหรับตัวอยู่สม่ำเสมอ ผู้นั้นแลไม่ขาดทุนสูญดอก เป็นผู้ที่จะได้กำไร มีความยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบานในสติต่อไป ในภพชาติข้างหน้า จะเกิดก็ไปเกิดในสวรรค์พรหมโลก จากนั้นก็นิพพาน แดนแห่งธรรมทั้งหลายเหล่านั้นมีไว้สำหรับคนดี แต่นรกจนกระทั่งนรกอเวจีที่ต่ำสุดนั้นมีไว้สำหรับสัตว์ชั่วที่ทำแต่ความชั่วช้าลามกใส่ตัวเอง ตายแล้วจมไปด้วยกันทั้งนั้น เราให้พินิจพิจารณาเสียตั้งแต่บัดนี้ แล้วอย่าลืมเนื้อลืมตัวว่า ความตายอยู่บนภูเขา ความตายอยู่ดินฟ้าอากาศ ความตายอยู่ฟ้าแดดดินลม ความตายอยู่กับเรา ไม่ได้อยู่ที่ไหน อยู่กับเราทุกคนๆ

แม้มาในงานด้วยกันจำนวนมากนี้ ไม่มีเว้นแต่ละรายที่จะไม่ตาย ที่สุดหลวงตาบัวที่กำลังเทศน์อยู่นี้ ก็ไม่พ้นวันตายได้เหมือนกัน มีวันหนึ่งแน่นอนที่จะมาถึงตัว เพราะฉะนั้นจึงประกาศให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่า ทุกรายๆ ในสามแดนโลกธาตุนี้มีเกิดกับตายตีตราไว้เรียบร้อยแล้ว เหมือนหนึ่งว่าสัตว์ที่เขาจะนำไปฆ่านั่นแหละ เขาตีตราไว้เบอร์ที่เท่านั้นเบอร์ที่เท่านี้ จึงแลเห็นใส่รถไปนั่นแหละ บรรทุกใส่รถไปเต็มไปหมด ที่จะไปเข้าโรงฆ่าสัตว์วันนั้นวันนี้ ตัวนั้นจะตายวันนั้น ตัวนี้จะตายวันนี้ เราก็เหมือนกัน โรงฆ่าสัตว์ของเราก็คือป่าช้า ป่าช้าส่วนมาก

สมมุติแต่มนุษย์ว่ามีป่าช้า สัตว์ทั้งหลายเขาก็มีป่าช้าเหมือนกัน แต่เราไม่สมมุติก็เหมือนว่าสัตว์ทั้งหลายไม่มีป่าช้า มีแต่เฉพาะมนุษย์อย่างเดียว ความจริงมีป่าช้าอยู่ทุกแห่งทุกหนนั่นแหละ ไม่ว่าในน้ำ บนบก มีหมดทุกแห่ง เรื่องความตายนี้ไม่เลือกมาก จงพากันสร้างคุณงามความดี ตั้งเนื้อตั้งตัวเสียแต่บัดนี้จะได้ไม่เสียทีที่เกิดเป็นมนุษย์

เฉพาะอย่างยิ่งภิกษุบริษัทเรา บวชเข้ามาในพุทธศาสนาแล้ว ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติศีลธรรม ศึกษาเล่าเรียนและปฏิบัติศีลธรรมเพื่อความสงบร่มเย็นแก่ตนอันเป็นสมบัติล้นค่า ซึ่งตรงกับหน้าที่ของเรา เมื่อบวชแล้วมาเพื่อปฏิบัติ อย่าได้ประมาทนอนใจ การฝึกธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างเด็ดๆ เพื่อจะให้ถึงนิพพานทั้งเป็นนั่นแล

บรรพชาอุปสมบทแล้วขอท่านทั้งหลายอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขาตามถ้ำหรือป่าช้ารกชัฏ ที่ไหนที่เป็นที่สะดวกสบายในการบำเพ็ญเพียร จงได้อุตสาหพยายามทำความพากเพียรอยู่ในสถานที่นั้นๆ เถิด แล้วจงทำความพยายามอยู่นั้นตลอดชีวิตเถิด นี่เป็นปฐมโอวาทของพระพุทธเจ้าที่สอนภิกษุ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร ภิกษุแปลว่าผู้เห็นภัย เราเห็นภัยแล้วเราก็ดำเนินตามหลักคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ศีลรักษาให้ดีอย่าให้ด่างพร้อยทะลุขาด พระมีศีลขาดก็เหมือนคนนุ่งผ้าขาดนั่นแหละ ผ้าขาดเพียงไร ขาดมาก ขาดน้อย ถ้าขาดมากๆ ดูไม่ได้เลย คนศีลขาดก็เหมือนกัน พระศีลขาดก็เหมือนกัน ว่าถ้าขาดมากๆ ก็ดูไม่ได้ เปลือยไปหมดทั้งกายเลย นี่พระศีลขาด ไปไหนเขารังเกียจ เขาไม่อยากมองดูกระทั่งหน้านั่นแหละ นี่เห็นไหม พากันพยายามรักษาศีลของตน เอาชีวิตจิตใจฝากไว้กับศีล ถึงหัวใจจะขาดดิ้นลงไป ศีลอย่าให้ขาด ให้มีความสัตย์ความจริงรักษาศีลของตนไว้ด้วยดี

จากศีลแล้วก็คือความเป็นสมาธิ บางรายบวชมาไม่รู้จักสมาธิ ไม่รู้จักภาวนาก็มีอยู่เยอะ พระเราพูดอย่างกลางๆ ให้รู้ทั่วไปในแดนแห่งพุทธศาสนาของเรานี้ บวชมาแล้วไม่รู้จักภาวนา ไม่ทราบว่าภาวนาเป็นอย่างไร สมาธิเป็นอย่างไร ปัญญาเป็นอย่างไร วิมุติหลุดพ้นเป็นอย่างไร อ่านก็อ่านเหมือนนกขุนทอง อ่านหนังสือสอบได้ชั้นนั้นชั้นนี้ แต่ผลประโยชน์ที่พึงจะได้รับจากการปฏิบัตินั้นไม่สนใจ

ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เพราะฉะนั้น เราจงเป็นผู้หนักแน่น สนใจต่อการปฏิบัติของเรา ดูได้ตั้งแต่ศีล รักษาให้ดี จากนั้นก็เจริญใจ คือเจริญจิตของเราให้เป็นภาวนา เช่น ภาวนา**พุทโธ**ๆ เป็นต้น หรือกำหนดอานาปานสติ ลมหายใจเข้า-ออก ให้มีสติสตังติดแนบกับลมหายใจนั้นทุกๆ ขณะ เพราะปกติของใจมีการจ่ายแจกไปสู่อารมณ์นั้นสู่อารมณ์นี้ไม่หยุดหย่อน จึงต้องอารมณ์แห่งธรรมเข้ามาเยียวยารักษา หรือสงบอารมณ์ จิตใจให้มีความสงบด้วยบทธรรมต่างๆ มีพุทโธเป็นต้น ใจก็จะมีความสงบ

คำว่าใจสงบนั่นคือใจไม่ฟุ้งซ่านรำคาญ ไม่คิดเรื่องปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ อันเป็นเรื่องหลอกลวงตัวเอง มีความสงบอยู่เฉพาะตัวเท่านั้น ท่านเรียกว่า ใจสงบ ใจสงบแล้วไม่กวนตัวเอง มีความผาสุก สบาย เย็นใจ อยู่ที่ไหนอยู่ได้ อยู่ในป่าเขาลำเนาไพร อดอยากขาดแคลนขนาดไหนอยู่ได้ทั้งนั้น เมื่อหัวใจมีธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงแล้วอยู่ได้หมดมนุษย์เรา มันสำคัญที่ใจไม่มีอาหารอันดีคือธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง แม้จะเป็นมหาเศรษฐีก็ไม่พ้นความทุกข์ ที่จะบีบบี้สีไปในหัวใจให้ได้รับความเดือดร้อนอยู่นั่นแล ถ้าคุณมีธรรมแล้ว จะมีมากมีน้อย สมบัติเงินทอง

ของไม่เป็นประมาณ มีความสุขอยู่ในหัวใจ เพราะมีอาหารเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจอยู่ด้วยความเป็นสุข นี่ท่านเรียกว่า จิตสงบจากสงบแล้วก็เป็นสมาธิ

คำว่าสมาธิคือความเหนียวแน่นมั่นคงอยู่ภายในจิตใจของตน มีความสง่าผ่าเผย ความสงบร่มเย็นอยู่ภายในใจ ถึงจะคิดอ่านไตร่ตรองเรื่องใดๆ อยู่ก็ตาม แต่ความรู้สึกของใจ เมื่อกำหนดเมื่อไรแล้วเราจะเห็นฐานความมั่นคงแห่งใจของเราอยู่ในสถานที่นั้นเป็นความสงบสุขเย็นใจอยู่ตลอดไป นี่ท่านเรียกสมาธิ

คำว่าปัญญา คือความสอดส่อง มองพิจารณาด้วยเหตุด้วยผล ในบท อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อนิจจังคือความไม่เที่ยง เช่นอย่างที่ว่านี่แหละ คือ เกิดแล้วต้องตาย นี่ก็เรียกว่าไม่เที่ยง ก่อนที่จะตายก็แปรสภาพเป็นลำดับลำดานี้ก็ไม่เที่ยง นี่คือบทของ อนิจจัง ทุกขัง ความบีบบังคับภายในตัวและในใจของเราให้ได้รับความทุกข์ความลำบากอยู่ตลอดเวลา นั้นแลเราเรียกว่าความทุกข์ อนัตตาหาสาระไม่ได้ เราเกิดมาก็มีแต่เนื้อแต่ตัวของเราเท่านี้ เวลาตายแล้วเนื้อตัวนี้ก็ทิ้งเกลื่อนไว้ตามโลกตามสงสาร เป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ หาสาระแก่นสารไม่ได้ สิ่งที่เราจะติดตามตัวของเราไปก็มีแต่คุณธรรมคือมีแต่บาปกับบุญ ถ้าใครสร้างบาป คนนั้นก็ได้หาบแต่ความทุกข์ ความทรมาน ไปตกนรกหมกไหม้ ถ้าใครสร้างบุญสร้างกุศล คนนั้นก็ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ จนกระทั่งถึงนิพพาน นี่เรียกว่ากฎของอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา และพิจารณาเรื่อง อสุภะ อสุภัง ความไม่สวยไม่งามแห่งร่างกายของเรานี่ เป็นป่าช้าผีดิบ พินิจพิจารณาอยู่ด้วยปัญญาอย่างนี้หลายครั้งหลายหน สุดท้ายจิตใจของเขาก็มีความสงบ หรือมีความสง่าผ่าเผย มีความเบาจากอุปาทาน เพราะความยึดมั่นถือมั่นทั้งหลายเหล่านั้นไม่ยึดครองตัวเอง เนื่องจากการพิจารณาเห็นศพ ของความไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์ ความเป็นอนัตตา และความเป็นของไม่สวยไม่งาม ไม่จีรังถาวรพอจะยึดจะถือได้ จิตจะปรุงแต่งออกมาเป็นลำดับลำดา และจิตก็มีความสง่างาม สว่างกระจ่างขึ้นภายในจิตใจท่านเรียกว่าจิตมีขั้นปัญญาเป็นเรือนอยู่ ปัญญาคือความสว่างไสว สอดส่องมองทะลุ ท่านเรียกว่าปัญญา มองทะลุในกฎอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มองทะลุในเรื่องอสุภะ อสุภัง เป็นของไม่สวยไม่งาม แล้วก็ปล่อยวางสิ่งเหล่านั้นเข้ามาสู่จิตใจตัวเอง มีความสง่างาม ผ่องใสสะอาดอยู่ภายใน นี้ท่านเรียกว่าปัญญา

วันนี้มีเวลาเล็กน้อย ไม่เทศน์มากแล้ว เหนื่อยด้วย จะเทศน์ให้พี่น้องและลูกหลานทั้งหลายที่เป็นพระได้ฟัง แล้วฆราวาสผู้ที่มีความสนใจต่อการปฏิบัติจิตภาวนาจะได้เอาไปพินิจพิจารณา เพราะมีกฎธรรมชาติเหมือนกัน พิจารณาได้เหมือนกัน แล้วพิจารณาทางด้านปัญญาดังที่กล่าวนี้ก็พิจารณาในกฎอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา พิจารณาร่างกายของเรานี้ เกิดขึ้นมาทีแรกเป็นตัวเล็กๆ ต่อมาค่อยๆ เติบโตขึ้นมา แก่ขึ้นมา ชราภาพขึ้นมา สุดท้ายก็ตายไม่เห็นอะไรจีรังถาวร จิตใจก็เบื่อหน่าย เมื่อเบื่อหน่ายแล้วก็คลายความกำหนัดยินดีในความว่าตัวของตัวว่าเป็นที่รักที่ชอบใจของตัว ถอนออกไป ถอนออกไป จิตก็หลุด ท่านเรียกว่า จิตหลุดพันหลุดพันที่ใจนี่แหละ ไม่หลุดที่ไหน ศีลก็มีอยู่ที่ใจ สมาธิก็มีอยู่ที่ใจ เป็นสมบัติของใจปัญญาก็มีอยู่ที่ใจ เป็นสมบัติของใจ วิมุติหลุดพันก็มีอยู่ที่ใจ เป็นสมบัติของใจเพราะฉะนั้นจงพยายามเอาสมบัติทั้งหลายเหล่านี้ให้เป็นของตนจนได้ ด้วยการบำเพ็ญของเรา อย่าได้ประมาทนอนใจ ทำให้จริงให้จัง เรื่องศาสนาพุทธเรานี้เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานสดๆ ร้อนๆ ท่านผู้ใดปฏิบัติอยู่ที่ไหนก็เป็นอกาลิโกให้ผลอยู่ตลอดเวลา

การแสดงธรรมก็เห็นสมควรแก่เวลา จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายนำไปพินิจพิจารณาในธรรมทั้งหลาย ที่แสดงไว้วันนี้ แล้วก็จะเกิดความสุขความเจริญความสงบเย็นใจแก่ตัวของตัวโดยทั่วหน้ากัน จึงขอยุติธรรมเทศนาเพียงเท่านี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วหน้ากันเทอญ

แม่กาหลง

พระครูภาวนาวิสุทธิ์

๑๑ พ.ค. ๓๑

❄

อาตมามาอยู่เข้าพรรษาที่วัดอัมพวันนี้เริ่มต้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ ก่อนหน้านั้นคือเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๙ ก็ไปๆ มาๆ ดูแลรักษาการพอดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสก็มาอยู่ประจำ สมัยก่อนนั้น มีพระภิกษุสงฆ์องค์เณรพรรษาหนึ่งไม่เกิน ๑๕ รูป หรืออย่างมากทีเดียวไม่เกิน ๑๕ รูป เพราะพื้นที่บ้านวัดอัมพวันนั้นบ้านน้อยไม่มากนัก ประชาชนยากจน มีอาชีพทางการทำนาทำสวนเล็กๆ น้อยๆ ไม่มีผู้ที่มีเงินมีทองมั่งคั่งสมบูรณ์อันใดนัก และวัดอัมพวันนั้นต่อมาก็มีพระสงฆ์เพิ่มขึ้น พรรษาละ ๔๐-๕๐ รูปทุกปีตลอดมา อาตมาคิดว่าต่อไปจะก้าวหน้าได้ต้องหาสัปปายะ บางทีจะมีแขกมาที่วัดก็ต้องไปขอบิณฑบาตอาหารคาวหวานบ้านเหนือบ้านใต้มาเลี้ยงเขา ก็เป็นการลำบากแก่ประชาชนในท้องถิ่นนั้น มาคิดดูต้องหาสัปปายะทั้งสี่ให้ครบวัดนี้จึงเจริญก้าวหน้าได้ กิจกรรมของคณะสงฆ์สมัยนั้นไม่เจริญ เพราะวัดนี้ข้าวของก็มีน้อย เป็นวัดเก่าแก่สมัยกรุงศรีอโยธยา

เริ่มต้นด้วย*อาวาสสัปปายะ อาหารสัปปายะ* ต้องหา*บุคคลากรสัปปายะ* ช่วยเหลือกิจกรรมของคณะสงฆ์ เช่น กรรมการวัด ทายก ทายิกา ช่วยกันทำงาน ประการที่สี่ ต้องจัดการศึกษาความรู้ในพระพุทธศาสนาเพิ่มขึ้นเรียกว่า *ธรรม-สัปปายะ* เรียกว่าทั้ง ๔ ประการ นี้ *ต้องอาศัยเนื่องกัน* วัดจึงเจริญได้ มีแขกเหรือมาหาสมภารเจ้าวัดหรือมาธุระในวัดก็ต้องไปขอข้าวแกงบ้านเหนือบ้านใต้มาเลี้ยงทุกครั้งก็เป็นการรบกวนชาวบ้านเขา มาคิดถึงดูว่าเหตุการณ์วันข้างหน้า วัดอัมพวันจะเจริญก้าวหน้าได้ *จะต้องตั้งโรงครัว* อาหารเป็นเรื่องสำคัญ บางทีแขกมาวัดไม่มีอาหารให้รับประทานเพราะเป็นวัดที่อยู่ทุรกันดาร ป่าดงพงไพรมากมาย มีท่าน้ำเรือแล่นไปมาในลำแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นต้น

วัดอัมพวันอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา การสัญจรไปมาก็ต้องใช้ทางเรือทางเดียว เพราะทางหลังวัดออกไปถนนเอเซียยังไม่มี เป็นป่า และคลองชลประทานก็ยัง

ไม่มีด้วย การส่งน้ำเข้าทุ่งหรือทำเกษตรหรือทำไร่ไถนาก็ยังไม่เจริญ ที่อาตมาอยู่วัดอัมพวันนั้นมีน้ำไหลเข้าทุ่ง ตามหลักโบราณท่านว่าเดือน ๑๑ น้ำนอง เดือน ๑๒ น้ำทรง พอถึงเดือนอ้ายเดือนยี่น้ำก็รี่ไหลลง ทำนาข้าวหนัก ข้าวกลาง แบบโบราณประเพณีสืบมา มาตอนหลังก็เจริญขึ้นเป็นลำดับ

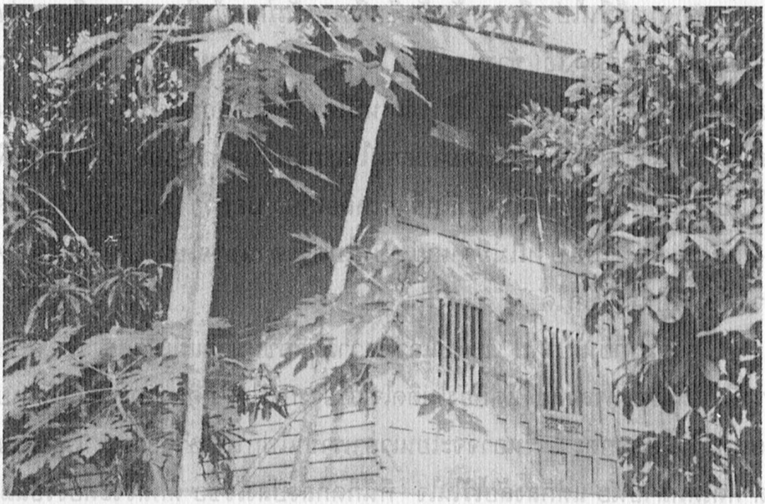
การตั้งโรงครัวจะทำอย่างไร อาตมาจากวัดพรหมบุรีมา มีปัจจัยส่วนตัวมา ๓,๐๐๐ บาท มีเท่านั้นเอง ก็มาคิดทบทวนได้ว่าจะต้องหาบ้านสักหลังหนึ่ง จะซื้อไม้ใหม่แล้วนำมาปลูกจะต้องใช้ทุนทรัพย์มาก ปัจจัยก็ไม่มีกับเขา จะไปเรี่ยไรบ้านเหนือบ้านใต้ก็จะรู้สึกแร้นแค้นสำหรับบ้านนั้น หาเงินหาทองมาด้วยความยากลำบากจริงๆ จะไปเรี่ยไรเขามาสร้างโรงครัวซื้อไม้ใหม่ที่ไหนเลยจะทำได้ คิดอย่างนี้แล้วก็ตั้งใจว่าจะต้องไปหาซื้อบ้านสักหลังหนึ่งที่ราคาย่อมเยาพอจะซื้อได้เท่าที่มีเงินอยู่คือ ๓,๐๐๐ บาท คิดอย่างนี้แล้วตั้งแต่จากวัดพรหมบุรีที่อาตมาสอนกรรมฐานมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๕ เริ่มสอนกรรมฐานตามลำดับมา จนถึงยุคปัจจุบันทุกวันนี้

นอกเหนือจากนั้นแล้ว อาตมาก็ดำเนินงานแสวงหาถามญาติโยม ถามไปก็ยังไม่มีใครจะขาย ก็มีลูกศิษย์กรรมฐานจากที่จังหวัดสิงห์บุรี บ้านเตาปูน บ้านบางมอญ บ้านวัดศรีสาคร ก็มีโยมสุ่ม เป็นลูกศิษย์เก่า และมีโยมพิน บำเรอจิต เป็นลูกศิษย์เก่า ที่มาเรียนกรรมฐานจากวัดพรหมบุรีเป็นลูกศิษย์เก่ามาช้านาน ตั้งแต่โยมสุ่มยังอยู่ในวัยสาว มีลูกเล็กๆ เด็กแดงตลอดมาจนมีอายุมากแล้ว และแม่พิน บำเรอจิต ก็มีสามีชื่อผู้ใหญ่กลีบ เป็นผู้ใหญ่บ้าน อยู่ที่บ้านบางมอญ วัดสว่าง-อารมณ์ ถามเขาดูว่า

"โยมพิน ใครมีบ้านจะขายบ้างในราคาย่อมเยา" โยมพินก็บอกว่า "ขอดูก่อน ถ้ามีที่ไหนดิฉันจะมากราบเรียนให้ทราบ"

ต่อมาแม่พินก็บอกว่ามีบ้านจะขาย นิมนต์ท่านไปดู

เจ้าของอยู่กรุงเทพฯ เป็นบ้านของนายอำเภอเก่า ร้างไม่มีใครจะอยู่บ้านอยู่ข้างบ้านดิฉันติดกัน เลย ให้แม่พินไปสืบสาวราวเรื่องดู ก็ได้ความออกมาว่าเขาบอกขายราคา ๕,๐๐๐ บาท คงจะบอกกันมานานแล้วไม่มีคนซื้อ บ้านหลังนี้หาคนซื้อยาก เพราะเหตุใดไม่ทราบ บ้านเครื่องปรุงฝากระดานทรงไทยกลายๆ มี

บ้านแม่กาหลง

ฝากระดานปะกนแบบโบราณสองหลังคู่แฝด มีบันไดขึ้นพร้อม มีรางน้ำอยู่กลาง แม่พินว่าอย่างนั้น เจ้าของเขาอยู่กรุงเทพฯ กัน เขาก็มาบอกว่า ถ้าเป็นคนอื่นเขาจะขาย ๕,๐๐๐ บาท ถ้าท่านต้องการจะเอาไปวัดอัมพวัน ก็ยินดีจะขายให้ในราคา ๓,๐๐๐ บาท

แม่พินมาส่งข่าว อาตมารู้สึกดีใจมาก แหม พอเหมาะกับเงินที่เรามีอยู่ที่ได้ตั้งใจไว้ ก็บอกให้แม่พินตกลง ก่อนตกลงนี้แม่พินบอกว่า "นิมนต์พระเดชพระคุณไปดูก่อน ถ้าชอบใจค่อยซื้อ ไม่ชอบใจก็แล้วไป"

อาตมาก็เดินทางไปดูบ้านหลังนี้ โดยอาตมามีเรือยนต์อยู่ลำหนึ่ง ก็ลงเรือยนต์ไป นายท้ายก็ขับเรือไป ถึงบ้านแม่พิน ผู้ใหญ่กลีบ บำเรอจิต สามีของแม่พินก็พาอาตมาไปดู บอก "หลวงพ่อไปดูด้วยกัน"

ไปถึงเขาก็เปิดกำแพงที่ปิดกั้นไว้ บ้านนี้ไม่มีใครอยู่ ฝุ่นเต็มหยากไย่เต็มผู้ใหญ่กลีบก็บอกให้ขึ้นไปดู อาตมาก็ขึ้นไปดูบ้านหลังนี้ มีกำแพงกั้นเสร็จเรียบร้อยบ้านก็รกรุงรังเพราะขาดคนอยู่รักษา ผู้ใหญ่กลีบก็ไม่ขึ้นไปด้วย อาตมาขึ้นไปแต่ผู้เดียว ขึ้นไปแล้วผู้ใหญ่เขาก็กลับไป เขาบอกว่า "ท่านเข้าไปดูแล้ว นิมนต์มาที่บ้านเดี๋ยวมาคุยกัน"

อาตมาก็ขึ้นไป *เรือนหวั่นทันที เรือนหวั่นโคลงไปโคลงมาเหมือนแผ่นดินไหว* อาตมาก็มาคิดดู เอ๋! ข้างนอกลมก็ไม่พัดเรือน ทำไมหวั่นไปหวั่นมา ขนหัวลุก อาตมาไม่กลัวผี จะว่าผีก็ไม่ใช่ เอ ไม่เห็นมีใคร ขนหัวลุกหมด เรือนก็ยังหวั่นอยู่ อาตมาก็ไม่กลัว แต่ก็รีบลงบันไดมาบอกผู้ใหญ่กลีบ บอกว่า เอ๋! เรือนหลังนี้พิกล ทำไมโยนไปโยนมาได้ ผู้ใหญ่กลีบก็แน่เหลือเกิน บอกว่า หลวงพ่อเรือนหลังนี้บางทีมันอยู่เก่า เป็นบ้านไม่มีคนอยู่ ขึ้นไปกระดานอาจโยนไปโยนมาได้ หรือหลวงพ่อจะเป็นลมไปก็ได้

อาตมาก็ขึ้นไปใหม่ ขึ้นไปแล้วมีความรู้สึกขึ้นมาก็แผ่เมตตา เอ๋ อะไรกันอย่างนี้ เป็นเรื่องน่าสงสัย แต่ก็ยังไม่ติดใจแต่ประการใด ก็คิดว่ากระดานมันหยอบแหยบๆ ไม่ได้ตอกตะปู มันอาจจะโยนเวลาเราขึ้นไปก็ได้ หรืออาจเสาเรือนจะขาดก็ได้ คิดได้หลายนัย แต่ก็สงสัยไว้ในใจ ทีนี้ก็ตกลงปลงใจซื้อ ตกลงจะต้องรื้อแม่พินก็รับอาสาจะจัดการให้ และจะเตรียมหาอาหารการบริโภคให้เสร็จ เอาคนของท่านมาบ้างและจะขอแรงคนบ้านนั้นรื้อวันเดียวคนเสร็จก็ตกลงจะซื้อ

ก่อนที่จะรื้อไปนั้น อาตมาก็กล่าวคำพูดออกมา

"นี่พี่น้องทุกคนที่อยู่บ้านนี้ เจ้าของบ้านก็ดีนะที่อยู่ที่นี่น่ะ มาอยู่ทำไมเล่าไปอยู่ด้วยกันนะ ไปอยู่วัดอัมพวัน ไปเจริญวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวันกันดีกว่านะ จะมาหลงอยู่ที่นี่ทำไม อยู่ในอบายเป็นเปตวิสัยไม่ดีแน่ ช่วยกันรื้อช่วยปลูกด้วยนะ อาตมาจะเอาไปปลูกเป็นโรงครัวเพื่อทำอาหารถวายแด่พระภิกษุสงฆ์องค์เณรและช่วยเลี้ยงพุทธศาสนิกชนที่มาวัดให้ได้รับความสะดวกในการบำเพ็ญกุศลของเขาต่อไป" *ก็รู้สึกสงบดี บ้านก็นิ่งเรือนที่โยนไปโยนมาหยุดทันที* ก็เป็นเรื่องประหลาดที่อาตมาประสบมา

ผู้ใหญ่กลีบก็หัวเราะ เพราะเขารู้เรื่องดีแต่เขาไม่บอกเราว่ามีอะไรที่บ้านหลังนี้ หาคนมาเช่าก็ไม่ค่อยได้ หาคนซื้อก็ไม่ได้ คนจะมาซื้อเขาก็ไม่ต้องการว่าเป็นเพราะอะไรก็ไม่ทราบ ก็ยังคลางแคลงยังสงสัย อาตมาก็บอกว่าไปด้วยกัน ช่วยรื้อช่วยปลูกด้วยนะ เสาเป็นเสาไม้จริงเสาไม้แก่น และเรือนรื้อเป็นแบะๆ ได้สะดวกดีเป็นเรือนแบบโบราณ ตกลงแล้วอาตมาก็กลับวัด กลับไปจัดแจงทางวัด เอาช่างมาวัดดู จัดแจงขุดหลุมไว้กว้างยาวเท่าไรให้เรียบร้อย และขอแรงเรือลำใหญ่เรือ

ข้าวสมัยเก่า จุข้าวประมาณ ๒๕ เกวียน เพื่อจะไปรื้อเรือนหลังนี้ต่อไป ว่าแล้วก็ถากที่ขุดหลุมไว้คอยท่าเสร็จเรียบร้อย แม่พินก็ช่วยจัดการให้

วันต่อมาก็ไปแต่เช้ามืด ไปถึงบ้านแม่พินก็ไปฉันเช้าที่นั่น แม่พินก็จัดการอาหารการบริโภคให้เรียบร้อย รื้อแต่เช้าเสร็จตอนบ่าย รื้อเรือนเสร็จเรียบร้อย ใส่เรือข้าวเอาเรือโยงกลับมาวัด รุ่งขึ้นเช้าเริ่มปลูกเสร็จในวันเดียว *มันก็เป็นเรื่องอัศจรรย์เหมือนกัน* เพราะเราขุดหลุมคอยไว้แล้ว เสากว้างยาวเท่าไรอะไรอย่างนี้รื้อแล้วก็รื้อกันอย่างดี ไม่มีเสียหายอะไร *ก็ปลูกเสร็จภายในวันเดียว* มีญาติโยมพุทธศาสนิกชนวัดอัมพวัน เดี๋ยวนี้ยังมีชีวิตอยู่ก็ช่วยกันปลูก ก็เล่าได้ว่าเป็นความจริงปลูกเสร็จในวันเดียว เสร็จเรียบร้อยดีก็ไม่มีใครอยู่เลย ปลูกในป่าทางทิศใต้วัดอัมพวัน เขตวัดทางด้านใต้ อยู่ระหว่างกอไผ่ กอไผ่มีหลายสิบกอสมัยโน้นก็น่ากลัวอยู่ หาคนไปอยู่ไม่ได้ สำนักชีก็ยังไม่เกิดเพราะไม่มีใครอยู่เลย

ก็เริ่มต้นด้วย *คุณป้าหมากดิบ* ภรรยาของท่านอดีตปลัดอำเภอ เป็นผู้มีพระคุณต่ออาตมามาก อาตมาเคยไปอาศัยเรียนหนังสือพักอยู่บ้านคุณป้า เรียนชั้นมัธยมที่จังหวัดสิงห์บุรี คุณป้าก็อุปการะมาหุงข้าวหุงปลาให้รับประทานอาหารไปโรงเรียนได้อย่างดี

ในเวลากาลต่อมาอาตมาอุปสมบทแล้วก็ไม่เคยเจอคุณป้าเลย ไปพบเป็นชีอยู่ที่อำเภออินทร์บุรี อาตมาก็บอก

"แม่ชีป้าหมากดิบ มาอยู่ทำไมที่นี่เล่า" คุณป้าตอบว่า

"บวชชี บ้านช่องหมดแล้ว เขาโกงหมด หมดเนื้อประดาตัวหมดแล้ว"

นี่อาตมานึกถึงพระคุณที่ได้หุงข้าวให้อาตมาไปโรงเรียนยังไม่ลืมพระคุณอันนี้ทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นญาติพี่น้องกัน แต่เป็นผู้มีอุปการะคุณ จึงบอกคุณป้าไปอยู่ด้วยกันเถอะ อาตมาจะรับเลี้ยงจนกระทั่งชีวิตหาไม่ คุณป้าก็มาอยู่จึงได้อยู่เรือนที่ปลูกนี้ อาศัยเฝ้าบ้าง ไปเหนือมาใต้ คุณป้ามีลูกหลานมากก็ไม่ค่อยจะอยู่วัด

ในเวลากาลต่อมา พระสงฆ์องค์เจ้ามากขึ้น ก็ต้องทำครัวเลี้ยงหุงข้าววันละกระทะถวายพระที่วัดอัมพวันตลอดมา ก็ยังไม่ทราบว่าอะไรจะเกิดขึ้น ถึงเวลาญาติโยมก็มาช่วยกันทำครัว ทำครัวแล้วก็กลับบ้าน ไม่มีใครเฝ้าหมู กะปิ หัวหอมกระเทียม ก็เก็บไว้ที่กุฏิโรงครัวนี้ ที่ได้ซื้อมา มีภรรยาภารโรงชื่อแม่บุญชู สามีชื่อ

นายสงวน ศรีพวงวงษ์ เป็นภารโรง ร.ร. วัดอัมพวัน ก็ขอแรงเมียภารโรงมาช่วยทำครัว เลี้ยงพระสงฆ์องค์เณรที่วัดตลอดมา ญาติบ้านเหนือบ้านใต้พุทธศาสนิกชนก็มาช่วยกันที่โรงครัวนี้ เย็นก็กลับบ้านหมดไม่มีใครเฝ้า แต่เดชะบุญกุศลของไม่หายตลอดมา

วันหนึ่ง แม่บุญชูเวลากลับบ้านก็หอบหอมกระเทียมไปบ้าง หมูเหลือปลาเหลือ จากทำถวายพระก็เอาไป หอมกระเทียมก็เอาไป อาตมาก็ไม่รู้เรื่อง ไม่มีความเข้าใจในเรื่องนี้ ไม่เคยไปดูโรงครัวเลย

วันหนึ่ง เกิดอัศจรรย์ดลบันดาล ผีเข้าแม่บุญชู เขาว่าอย่างนั้น มาตามหลวงพ่อ ผีเข้าเมียภารโรง ตอนประมาณบ่ายๆ คนไปดูกันมากมาย ก็ปรากฏว่าผีชื่อแม่กาหลง มาเข้าแล้วก็บอกว่าพวกที่ไปช่วยทำครัวว่า

"น้อยไป พวกเรานี่บาปกรรมเหลือเกินนะนี่ เราบาปมาแล้วต้องเป็นเปรตอยู่ที่บ้านหลังนี้มา เรามากับบ้านหลังนี้"

คนเขาก็ถามว่า "เอ้า! มาทำไมเล่า ผีเข้ามาอยู่กุฏิหลังนี้ได้อย่างไร" คนผีเข้าก็บอกว่า

"เออ พวกเอ็งไม่ต้องมายุ่ง เพราะท่านเชิญเรามา หลวงพ่อวัดอัมพวันเชิญมา ให้มานั่งเจริญวิปัสสนาที่วัดนี้เราก็ตามมา และช่วยท่านดูแลโรงครัวด้วย

รูปแม่กาหลง

เราดูไม่ได้เลย ดูมาหลายวันแล้ว พวกเราทำครัวแล้วก็เม้มของวัด เอากะปิ หอมกระเทียมติดไปบ้าน เอาปลาติดไปบ้านทุกวัน เราทนดูอยู่ไม่ได้จึงมาบอกเล่าเจ้าอย่าเอาไปนะจะเป็นเปรต เราเคยเป็นเปรตในบ้านหลังนี้มาแล้ว เราต้องตายแล้ววิญญาณก็จะอยู่เป็นเปรต

เพราะเราได้ผลกรรมของเปรตผูกใจ อำนาจของโลภะ โทสะ โมหะ มันเกิดขึ้นในจิตผูกพัน สามีของเราเจ้าชู้มาก ชอบเที่ยวผู้หญิงยิงเรือมากหน้าหลายตา ตลอดจนเหตุการณ์เบื้องหน้าที่เราเฝ้าอยู่ที่บ้านนี้ เป็นบ้านของนายอำเภอสามีของเราก็เจ้าชู้ ตอนที่*ข้าพเจ้าจะตายวิญญาณออกจากร่างไป ข้าพเจ้ามีอำนาจโลภะห่วงใยสมบัติห่วงใยสามีของข้าพเจ้า* ข้าพเจ้าตายแล้ววิญญาณจึงต้องอยู่ที่นี่คือเรือนหลังนี้ ก็เป็นเปรต แต่เราก็โชคดีเหลือเกิน ท่านไปซื้อบ้านหลังนี้มา ท่านก็บอกกับเราว่า อย่ามาอยู่บ้านหลังนี้เลย อย่ามาเฝ้าอยู่นี้เลยเปรตเอ๋ย ท่านก็พูดเองอย่างนั้น แต่เราได้รับทราบ แต่ท่านก็ไม่ทราบว่าเรานั่งอยู่ใกล้ๆ ท่าน ที่บ้านหลังนั้นนั่นเอง เลยเราก็ตามบ้านนี้มา ช่วยท่านรื้อช่วยปลูกเสร็จ ถามทุกคนดู นี่เราเป็นเปรต ท่านทั้งหลายอย่าเป็นเปรตอย่างเราเลย มานั่งเจริญกรรมฐานกันเถิด” เขาว่าอย่างนั้น ก็ได้ความว่าชื่อ *กาหลง*

อาตมาก็ไม่ทราบเลยว่าคนที่อยู่หลังนี้ที่ตายไปแล้วชื่อ *แม่กาหลง* เพราะยังไม่มีใครบอก แม่พินก็ไม่เคยบอก ผู้ใหญ่กลีบก็ไม่เคยบอกเลย ก็ได้ความก็บันทึกไว้

พระท่านนิมนต์ไปพูดกับผี อาตมาบอกไม่ไปหรอก ให้เขาพูดกันเอง พวกที่มาทำครัวกลัวมาก ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีใครเอาพวกกะปิหอมกระเทียมไปเลย เพราะมีผีเปรตติดบ้านมา และก็ผีแม่กาหลงบอกกับแม่ครัวว่า พวกเรานะมาทำครัวกันเฉยๆ น่าจะนั่งสวดมนต์ไหว้พระเจริญกรรมฐานบ้างไม่มีเลย ทำแต่ครัวอย่างเดียว เจ้าก็ได้แต่ครัวไป กิจกรรมทางพระพุทธศาสนาทางวัดไม่มีเลย นี่ไม่สามารถจะปิดประตูอบายได้ อันนี้เป็นคำพูดของผีที่มาเข้าแม่บุญชู

เวลากาลก็ล่วงเลยมา วันพระ เวลาสอนกรรมฐาน แม่พินกับผู้ใหญ่กลีบก็เอาเรือโยงมา พอนั่งกรรมฐานแล้วอาตมาก็ถามขึ้นว่า

“โยมพิน เจ้าของบ้านนี้ชื่อกาหลงจริงไหม ผีจริงไหม” โยมพินหัวเราะก้ากเลย “มีเจ้าค่ะ อยู่ที่บ้านนั่น เป็นไข้ตาย กาพขึ้นผุดกาย แต่ฉันไม่ได้บอกท่าน

เองแหละ เดี๋ยวท่านจะไม่ซื้อบ้าน บ้านนี้เป็นอย่างไร เห็นคนเขาไม่ซื้อกัน"

เวลากาลต่อมา แม่กาหลงก็แสดงอภินิหารเรื่อยๆ มีคนมานั่งกรรมฐาน แกก็มานั่งด้วย แสดงภาพออกมาเป็นรูปธรรมเป็นรูปเห็นชัดแล้วพูดได้ด้วย อันนี้มีคนเห็นกันหลายคน หลายอย่าง แต่อาตมาจะไม่ขอกล่าว ณ ที่นี้โดยละเอียด

ก็มีแม่ฉาบแม่เขียวบ้านโคกล้วง ที่เขาทำบุญวัดดาวดึงส์ แม่ฉาบทำบุญวัดดาวดึงส์ แม่เขียวทำบุญวัดราชประสิทธิ์ มีหลักฐานยืนยัน แม่ฉาบแม่เขียวก็มาช่วยงานที่วัดนี้ มานั่งเจริญกรรมฐาน ก็ให้ไปพักบนศาลา เพราะว่าที่สำนักแม่ชียังไม่มี ยังไม่ได้ต่อเติมเสริมสร้างแต่ประการใด ถึงเวลามีคนมาปลุกให้ทำกรรมฐาน ให้หุงข้าว ตอนนั้นต้องหุงทานเองเพราะยังไม่มีสำนักชีที่จะบริการแต่ประการใด

ก็ออกมาเป็นรูปร่างหน้าตารูปร่างสวย ผิวเนื้อละเอียดคมขำตามลักษณะนั้นทุกประการ ไฝฝีขี้แมงวันครบถ้วนทุกประการ พูดจาเพราะ และมาให้เจริญกรรมฐานและสามารถแนะแนวกรรมฐานได้ เป็นเรื่องแปลกเพราะแม่เขียวไม่กลัวผี แม่ฉาบก็ไม่กลัวผีด้วย บัดนี้ แม่ฉาบสิ้นชีวิตไปแล้ว แต่แม่เขียวยังอยู่ ถามดูได้เหมือนกัน และก็แสดงอภินิหารหลายอย่าง และจิตได้เข้าสู่จุดมุ่งหมายของการเจริญกรรมฐาน

อาตมาขอยืนยันว่า ผีก็เจริญกรรมฐานได้ ไม่จำต้องเป็นคน คนยังไม่สนใจ แต่ผีสนใจก็เป็นที่น่าอนุโมทนา ก็เจริญวิปัสสนากรรมฐาน *จิตมุ่งมาดปรารถนาเข้าสู่ภาวะกลับกลายจากเปรตกลายเป็นเทพธิดาได้* ไม่มีการปฏิสนธิในครรภ์แต่ประการใด *เป็นอภินิหารของโอปปาติกะ ที่สร้างคุณงามความดี เกิดเป็นเทวดาก็ได้ เกิดเป็นเทพก็ได้ เป็นได้หลายอย่างโดยอภินิหารของบุญกุศลที่ตนได้สร้างมา* นี่เป็นเรื่องการพัฒนาจิตของแม่กาหลง

ผีก็ไปลามาไหว้ด้วย วันหนึ่ง *แม่กาหลงมาลา* มันเป็นเรื่องอัศจรรย์ มาลาว่าอย่างไร บอกว่า *"หลวงพ่อเจ้าเขา ดิฉันขอลาไปบ้านสักสองวัน"*

"ลาไปทำไมล่ะกาหลง"

"ญาติตาย"

“เอ๊ะ เราเป็นอะไรล่ะ ญาติตายไปทำไม เรามาเป็นกายแบบนี้และวิญญาณแบบนี้ไม่น่าจะไปยุ่งกับเขาเหล่านั้น”

แม่กาหลงตอบว่า “ดิฉันต้องไปดูญาติ ต้องไปช่วยเขาสักสองวัน แล้วจะกลับมา”

อาตมายังนึกขำ ผีมันก็ดีอุตส่าห์ไปช่วยงานได้ มันก็เป็นเรื่องแปลกที่เชื่อยาก ถ้าไม่เห็นประสบการณ์ด้วยตนเอง

ต่อมา ๒ วัน แม่กาหลงก็กลับมา ก็กราบอาตมาบอกว่าดิฉันกลับมาแล้วเจ้าค่ะ หลวงพ่อ ไปช่วยงานเขาเรียบร้อย แล้วอาตมายังหัวเราะต่อไป อะไรกันผีอะไรช่วยงานได้ ก็ยังไม่แน่ใจลงไปว่าจริงหรือไม่

ในวันพระต่อมาก็ถามแม่พินว่า *นี่โยม ถามจริงๆ เถอะ ญาติกาหลงมีไหม เขาบอกมาลาอาตมาไปช่วยงาน เขาว่าญาติเขาตาย* มีจริงหรือไม่ประการใด แม่พินตอบทันทีว่า *มีเจ้าค่ะ หลานแม่กาหลงเขา ๒ คน พายเรือข้ามฟากเรือล่มเลยกอดคอกันตายทั้งสองคน* อาตมาบอก เออ! จริงของแม่กาหลงแล้วจัดเสร็จเรียบร้อยดี แม่กาหลงก็กลับมา

นี่ท่านทั้งหลายเอ๋ย ชี้ให้เห็นได้ชัดว่า เขาไม่ได้เป็นปีศาจแต่ประการใด แล้วตอนนั้น เขาก็มีอภินิหารของบุญกุศล

คนเรานี่กลับเป็นเปรตเป็นเทพได้ เป็นเทวดาก็ได้ ไม่ต้องปฏิสนธิในครรภ์ของมารดา กลับกลายได้ทันทีโดยวิธีนี้ แม่พินก็ยืนยันเลยว่าหลานของเขาตายเรือล่มตายทั้งสองคน ก็เป็นความจริงขึ้นมา โดยที่แม่กาหลงเป็นผู้บอกได้อย่างดีด้วย เดี๋ยวนี้แม่กาหลงยังอยู่ที่วัดอัมพวันตลอดมา

ก็รู้สึกว่าการพิสูจน์นี่พิสูจน์ยาก เพราะคนเราไม่พิสูจน์ด้วยตนเอง ไม่ได้เจริญกรรมฐานจนลึกซึ้งในรสพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงว่าวิญญาณไม่มีผีไม่มี อย่างนี้เป็นต้น ถ้าคนไหนไปเจอด้วยตนเองแล้วจะว่าจริง เพราะเห็นด้วยตนเอง พิสูจน์ด้วยตนเอง ถ้าเราไม่เคยเจอผีเจอวิญญาณเจอเทพ เจอโอปปาติกะประการใดก็ว่าไม่มีจริง ก็ตรงกันอย่างนี้ คนไหนประสบมา คนไหนพบมาก็เรียกว่ามีจริง เพราะตนเห็นด้วยตนเอง และประสบด้วยตนเองทำนองนี้เป็นต้น

จะกล่าวถึงแม่กาหลงก็มีวิธีการและอภินิหารหลายอย่างที่วัดอัมพวันตลอดมา มีหลักฐานมีบุคคลเป็นพยาน และมีที่มาของแม่กาหลง บ้านแม่เขายังอยู่ด้วยที่ใต้วัดสว่างอารมณ์ มาจนบัดนี้

แต่ก็เป็นเรื่องอภินิหารของวิญญาณ เป็นอภินิหารของบุญกุศลของคนที่มาสร้าง เป็นเปรตแล้วก็ไม่ใช่เป็นเปรตต่อไปเพราะอำนาจจิต *อำนาจของโลภะกลายเป็นเปรต อำนาจโทสะลงนรกไปตามขั้นตอน อำนาจโมหะมีอยู่กับท่านผู้ใดรับรองวิญญาณแตกดับทำลายขันธ์ ก็ต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานทันที* อันนี้เป็นความจริง ตามหลักพระพุทธศาสนาที่เราเข้ามาพิสูจน์ได้โดยไม่ยากนัก

ส่วนใหญ่ชาวพุทธไม่ค่อยชอบพิสูจน์ ไม่ชอบสร้างความดีกัน **จิตฺเต สงฺกิลิฏฺเฐ ทุคฺคติ ปาติกงฺขา** จิตเศร้าหมองไปนรก จิตผ่องใสไปสวรรค์ ง่ายๆ อย่างนี้บางทีจิตเศร้าหมอง ใจเศร้าหมองคือกิเลสก็ได้แก่โลภะ โทสะ โมหะ

ถ้าหากว่าเป็นหญิงใจเคียดแค้นกับสามี อาฆาตผูกพยาบาท ตายไปต้องเป็นผีดิบ จะไปกินเลือดของผู้ชายเรียกว่าผีดิบ ตายไปแล้วไปฝังแล้วไม่เน่า ขนงอกได้คิ้วงอกได้ เล็บงอกได้ทำนองนี้ ถ้างอกยาวตามกำหนดของมันจะขึ้นออกมาไปกินเลือดของพวกผู้ชาย ผู้หญิงไม่ทำ อย่างนี้เรียกว่าผีดิบ พิสูจน์ได้โดยไม่ยากนัก แต่เราจะทำลายผีดิบก็ต้องเอาไปเผาเสีย ไม่ใช่ของดิบของดี ไม่ใช่ว่าคนตายไม่เน่าเล็บงอกได้ ขนคิ้วงอกได้ ผมงอกได้ ก็เป็นผู้วิเศษไม่ใช่แน่ เรียกว่าผีดิบส่วนใหญ่จะเป็นกับพวกผู้หญิง ส่วนผู้ชายอาตมาไม่เคยพบ เคยพบแล้วในป่าเป็นแต่พวกผู้หญิง เคียดแค้นกับสามี เวลาจะตาย โกรธ จิตลงนรกเป็นผีดิบก่อนอื่นใดทั้งสิ้นมีความหมายมาก

ขอเจริญพรญาติพี่น้องทั้งหลายได้รับทราบโดยทั่วกัน นี่แหละแม่กาหลงมีเหตุและผลตั้งแต่ต้นมาจนบัดนี้ เดี๋ยวนี้ก็ยังมีหลักฐานอยู่ที่วัดอัมพวัน พิสูจน์ได้โดยไม่ยากนัก

บางทีพ่อแม่ตาย ปู่ย่าตายายตาย บางคนบอกไม่ฝันเห็นเลย ไม่มีวี่แววเลย อย่างนี้ก็ทำบุญกันใหญ่ ข้อเท็จจริงไม่ใช่ ถ้าเห็นพ่อแม่ปู่ย่าตายายที่ตายไปแล้วมาเห็นวอบๆ แวบๆ มาเห็นอยู่เสมอ นั่นแหละไม่ดีหรอก เป็นเปรตประจำบ้านด้วยอำนาจโลภะของคนที่ตาย ห่วงใยลูกหลาน ห่วงใยทรัพย์สมบัติ ตายแล้วอยู่ที่

นั่นไม่มีทางไปที่อื่นแล้ว เกาะอยู่ที่นั่น

ถ้าหมดห่วงหมดใยไม่มีอำนาจโลภะผูกใจไว้แต่ประการใด บุญกุศลดลบันดาลไปสู่สุคติโลกสวรรค์ เทวสถานได้ทันที แต่ถ้าจิตยังเกาะเกี่ยวอยู่ ห่วงใยด้วยอำนาจของโลภะ จะห่วงสามีก็ตามห่วงภรรยาก็ตาม ห่วงลูกก็ตามห่วงหลานก็ตาม ห่วงทรัพย์สมบัติก็ตาม ตายแล้วต้องเป็นปู่โสมเฝ้าทรัพย์ อำนาจของตนที่มีอยู่ในจิตใจ อันนี้แน่นอนที่สุด พระพุทธเจ้าจึงสอนให้กำหนดเสียตั้งสติมีโลภะผูกใจอยู่ที่ไหนก็ตั้งสติไว้

กำหนดการเจริญสติปัฏฐาน ๔ เป็นทางที่ดีที่สุด ไม่มีอะไรดีกว่านี้แล้ว อาตมาประสบการณ์กับปัญหาเหล่านี้มามากมาย จิตคนเราเปลี่ยนได้ ในเมื่อมีสติ ไม่จำต้องกล่าวเฉพาะมนุษย์คนธรรมดาเท่านั้น วิญญาณแตกดับทำลายขันธ์ของมันแล้ว ยังไปสร้างความดีของมันได้ เช่นเปรตแม่กาหลงเป็นต้น

พวกผีเปรต เทวดาก็ตาม ยังต้องมาฟังธรรมพระพุทธเจ้าที่มีความสนใจ เทวดาทั้งหลายก็มาชุมนุมกันฟังธรรมเทศนาเหมือนพระพุทธเจ้าเทศนาแก้ปัญหาเทวดาฉะนั้น อันนี้ก็มีสิทธิมาฟังกันได้ทั้งนั้น ถ้าภูตผีปีศาจราชทูตมีศรัทธา ก็สามารถฟังคำสอนพระพุทธเจ้าได้ สามารถสร้างความดีได้ ไม่จำต้องกล่าวว่ามนุษย์ธรรมดาหรือคนธรรมดา ผีปีศาจราชทูตที่เราแผ่เมตตาไป อุทิศส่วนกุศลไปก็รับได้ ก็ด้วยอำนาจบุญกุศล เปรตหมดเวรหมดกรรมก็สร้างกุศลได้ สามารถกุศลดลบันดาลเกิดเป็นเทพ เกิดเป็นโอปปาติกะ หรือผู้ที่มีกายทิพย์ มีทิพยอำนาจของบุญกุศล เรียกว่ากายทิพย์ ประจักษ์ชัดสำหรับบุคคลผู้มีความเข้าใจและลึกซึ้งใจติดต่อกันได้โดยทางวิญญาณ ติดต่อกันได้โดยตรงโอปปาติกะ ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลแต่ประการใด

แต่พระพุทธเจ้าสอนอย่างเดียวคือต้องการให้พ้นทุกข์ ต้องการไม่ให้ติดอยู่ ไม่ต้องการให้ข้องอยู่ เหมือนผีเจ้าเข้าทรงแต่ประการใด ก็เป็นเรื่องจริง ผีเจ้าเข้าทรงเป็นเรื่องจริง แต่พระพุทธเจ้าสอนว่าไม่ควรจะข้องอยู่ ไม่ควรไปติดอยู่ในผีเจ้าเข้าทรง เสียเวลาทำงาน เสียเวลากิจการ อย่าไปเชื่อผีสางนางโกง อย่าไปเชื่อผีเจ้าเข้าทรง จงเชื่อเหตุผลแล้วหาที่พึ่ง ไม่ใช่ผีกับเจ้าเป็นที่พึ่งของเรา รัตนตรัยเป็นที่พึ่งทางใจ เป็นที่ยึดเหนี่ยวของเราต่อไป คืออย่างไร หมายความว่า พึ่งตัวเอง

สอนตัวเองนี่แหละ รัตนตรัยเป็นที่พึ่งได้ สามารถเป็นเกราะเพชรป้องกันตัวได้ อันตรายจะไม่เกิดขึ้นถ้าเรามีรัตนตรัยเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางใจ สำคัญเราไม่เชื่อไม่หวังพึ่งรัตนตรัย ไปเอาผีกับเจ้ามาเป็นที่พึ่งเสียแล้ว ทุกวันนี้มีความหมายมาก แต่ผีก็หาที่พึ่ง ไม่จำต้องกล่าวว่าคนธรรมดา และเราก็ไปเอาผีมาเป็นที่พึ่ง ผีต้องพึ่งธรรมะคือคำสอนพระพุทธเจ้า ปฏิบัติธรรมก็เป็นได้สมส่วนระดัวรกัน แต่ก็มีอีกข้อหนึ่ง ผีก็ช่วยงานได้

ผีช่วยงานได้ช่วยอย่างไร วันหนึ่ง จำวันที่ไม่ได้ มีข้าราชการเจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดินมาตรวจเงินแผ่นดินตามจังหวัดอำเภอต่างๆ มาพักวัดอัมพวัน อาตมาเชิญชวนเขาให้พักวัดอัมพวัน เช้ารับประทานอะไรก่อนแล้วไปตรวจราชการตามหน้าที่ แล้วกลับมาพักที่วัดตอนเย็น ไม่จำต้องพักโรงแรม กลางคืนก็สนทนาธรรมให้คติกรรมฐานก็ดีกว่าไปพักโรงแรม

โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดินก็มา มีชายเป็นผู้ขับรถนอกเหนือจากนั้นเป็นหญิง ข้าราชการผู้หญิงตรวจเงินแผ่นดินมาพักที่วัดอัมพวัน อาตมาก็จัดกุฏิพิเศษเป็นที่พักสำหรับวิทยากรที่มาอบรมที่วัดอัมพวัน ว่างการอบรมก็ให้พักที่กุฏินั้น เช้าออกตรวจเย็นกลับ

พอดีวันนั้นเป็นวันธรรมสวนะเป็นวันพระ อาตมาจะต้องเข้าไปในโรงอุโบสถสอนกรรมฐานทุกวันพระไม่ขาดและลงปาฏิโมกข์ตามปักษ์ของทางพระพุทธศาสนา พอดีเจ้าหน้าที่เขากลับมาเย็นใกล้จะมืด อาตมายังอยู่ในโรงอุโบสถมืดค่ำคิดว่าเด็กของเรายังอยู่ เด็กที่ทำครัวทำอาหารเลี้ยงแขกทั่วไป พอดีเขาเกิดมีอะไรกันที่สิงห์บุรี มีดนตรีหรือมีอะไรจำไม่ได้ ไม่ทราบเด็กก็หนีไปเที่ยวหมด ไม่มีใครอยู่เลย เจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดินก็มาพัก ก็นึกว่ารับประทานอาหาร เด็กเราควรจะหาให้ต้อนรับเขาบริการอย่างดี

อาตมาออกจากโบสถ์ดึกไป ก็มาดูเด็กของเราไม่มีใครอยู่เลย อีกคนหนึ่งบอกว่า หลวงพ่อ เขาหนีไปดูมหรสพหมดแล้ว ทางจังหวัดสิงห์เขามีงานกัน ก็ไม่ทราบว่ามีงานอะไร อาตมาก็บ่นเขาบอกว่าญาติพี่น้องเรามาพักแรมกันที่วัดคงจะอดอาหาร จะมีใครทำเลี้ยงเขาหรือเปล่าไม่ทราบ

แต่ข้าราชการเจ้าหน้าที่ที่พักวัดก็กลับบอกว่า "หลวงพ่อไม่ต้องห่วง เขาเลี้ยงอย่างดีเลยอาหารอร่อยมากวันนี้น่ะ" เจ้าหน้าที่บางคนยังไม่เคยมา ที่มาใหม่ก็มารวมกัน ไม่ทราบห้องน้ำอยู่ที่ไหน ก็มีคนบริการเปิดไฟเปิดห้องน้ำให้เสร็จ รู้สึกว่าเขาดีใจว่าทางลูกศิษย์วัดอัมพวันบริการดีเหลือเกิน ตลอดกระทั่งอาหารคาวหวาน น้ำร้อนน้ำชากาแฟบอก "หลวงพ่อไม่ต้องห่วง เขาเลี้ยงหนูเรียบร้อยแล้ว" เจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้หญิงเขาบอก บริการดีตลอดไม่ต้องห่วง แต่แล้วสอบถามดูเด็กไม่อยู่สักคนเดียว ไม่รู้ว่าใครบริการ

อาตมาถามข้าราชการที่มาพัก "ขอเจริญพร ใครมาเลี้ยงคุณ มีอะไรบ้าง" เขาบอก "ยำเล็กยำใหญ่แหม! อาหารอร่อย มีกาแฟ โอวัลติน มีหลายอย่างเจ้าค่ะ" เอ๊ะ อาตมาก็นึกสงสัยว่าเด็กเราไม่อยู่ใครมาเลี้ยง ถามเขาว่า "ใครมาเลี้ยงคุณหรือ" เขาก็ตอบว่า "รูปร่างสวย เป็นผู้หญิงผมยาว ลักษณะดำขำ เอาอาหารให้ดิฉันรับประทานกัน และมีกาแฟเรียบร้อย เขาก็ยิ้มตลอดรายการ เขาบอกไม่ต้องห่วง ยินดีต้อนรับเพราะเป็นแขกของหลวงพ่อที่วัดนี้ มาไม่ให้อดอยากปากแห้งขาดตกบกพร่องประการใดให้อภัยด้วย" เขาก็กลับพูดอย่างนี้ ก็ไม่ทราบว่าใคร

อาตมาออกจากโบสถ์ก็ดึกแล้ว เป็นเวลา ๔ ทุ่มเศษ ก็รอเด็กกลับมาจะถามดู จะไล่เรียงดูจะทำโทษว่าไปไหนไม่ลามาไม่ไหว้ รอจนดึกถึงตี ๑ แท้ที่จริงเด็กเข้าข้างๆ ทางหน้าวัด เราหลงดูทางหลังวัดว่ารถมาอย่างไร เลยเด็กก็เข้าหน้าวัดนอนเสียเรียบร้อย เราก็บ่นคืนยังรุ่ง แพ้เด็กๆ มีเซาวน์ฉลาดสูงกว่า ก็เข้ามาข้างๆ เสียที่บ่นไปนั่นมันก็ไม่เข้าท่า

ตอนเช้าเจ้าหน้าที่ที่พักแรมก็สงสัยว่าหลวงพ่อบ่นทำไม เราก็รับประทานอิ่มแล้ว ทำไมบ่นเด็กว่าไม่ดูแล ก็สงสัย ตอนเช้าก็ขอเด็กมาดูซิว่ามีใครบ้าง จะเป็นคนนั้นหรือไม่ประการใด ตอนเช้าก็มาดู เจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดินบอก เอ๊ะ! ไม่มีเลย ที่บริการเมื่อวานไม่ใช่พวกนี้เลยนะ บอกพวกไหน มีเท่านี้เอง มี ๔-๕ คนเท่านี้ เขาบอกเป็นคนสวย ผมยาว คิ้วโก่ง ดำขำ และยิ้มตลอดเวลา และบอกเชิญรับประทานให้อิ่มนะคะ ดิฉันบริการช่วยหลวงพ่อ พี่น้องที่มาพักที่นี่ไม่ต้องตกใจ มีอะไรเรียกร้องได้เจ้าค่ะ อันนี้ก็เป็นเรื่องแปลกน่าอัศจรรย์

หลังจากนั้นเวลากาลผ่านมา เจ้าหน้าที่ที่มาพักไม่เคยมาอีกเลยจนทุกวันนี้ หายหน้าไปเลยก็ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใด เขาก็ส่ายหน้าไปตามๆ กัน บอก เอ๊! ไม่ใช่ลูกศิษย์หลวงพ่อเลยนะ ขอดูตัวแล้ว ไม่มีใครแม้แต่คนเดียว ไม่มีเหมือนเลย แล้วเขาก็ลากลับไป ตั้งแต่วันนั้นจนบัดนี้ไม่เคยกลับมาอีกเลย ก็โดนกันหลายราย อย่างนี้น่ะ

อันนี้จะด้นเดาเอา เห็นจะไม่ยาก ส่วนใหญ่แม่กาหลงไปบริการหลายแห่ง นี่แหละชี้ให้เห็นได้ชัดและเขาก็เล่าอีกอย่างหนึ่ง ก่อนจะมาบริการได้กลิ่นหอมดอกไม้ หอมดอกมะลิ คล้ายดอกกุหลาบ อะไรทำนองนี้ แล้วก็จะโผล่ออกมาอันนี้เห็นกัน หลายราย

อาตมาขอจบรายการไว้แต่เพียงนี้ ขอความสุขสวัสดีจงมีแก่ท่านโดยทั่วหน้ากัน

ศาลาปฏิบัติธรรมภายในวัดอัมพวัน

กองทุนนมผง และ อาหารเสริม

สหทัยมูลนิธิ

จิ๊บ : แม่ต้องออกทำงานหลังคลอด เพราะที่บ้านขาดรายได้

บอย : เกิดจากแม่ที่เป็นเอดส์ กินนมแม่ไม่ได้

แพร : พ่อทิ้งแม่ไปตั้งแต่เริ่มท้อง แม่ฝากแพรไว้กับมูลนิธิ

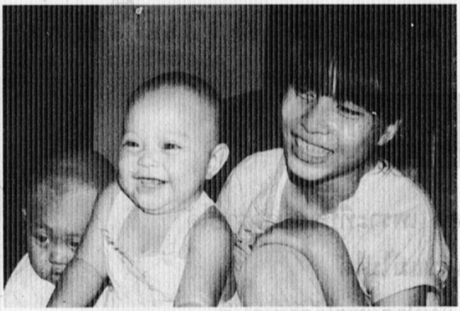

เด็กเหล่านี้จะอยู่อย่างไรท่ามกลางปัญหาความยากจนและความเปลี่ยนแปลงของสังคม

สหทัยมูลนิธิเป็นองค์กรเอกชนที่ให้การช่วยเหลือเด็กและครอบครัวที่ประสบปัญหา เปิดดำเนินการตั้งแต่ ปี ๒๕๑๙ ปัจจุบันดำเนินโครงการต่างๆ ทั้งสิ้น ๕ โครงการ

โครงการหนึ่งของมูลนิธิ คือ การให้บริการฟื้นฟูสภาพครอบครัว ด้วยการให้นมผงและอาหารเสริมราคาถูกแก่เด็กทารกแรกเกิด - ๑.๖ ปี ปีละไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ คน เพื่อแบ่งเบาภาระของพ่อแม่และเพื่อป้องกันการขาดสารอาหารในเด็ก นอกจากให้นมผงและอาหารเสริมแล้ว ยังให้ความรู้ในเรื่องการเลี้ยงดูเด็ก ให้คำปรึกษาเรื่องครอบครัว และเหนือสิ่งอื่นใด เป็นการช่วยให้เด็กเหล่านี้ได้เติบโตท่ามกลางพ่อแม่และความเป็นครอบครัว ซึ่งเป็นรากฐานที่สำคัญสำหรับเด็กทุกคน

นอกจากการให้บริการแก่เด็กในครอบครัวยากจนแล้ว มูลนิธิยังมีค่าใช้จ่ายในการจัดหานมผงและอาหารเสริมให้กับเด็กอายุแรกเกิด - ๔ ปี ในครอบครัวอุปการะ ซึ่งเป็นเด็กที่มารดาฝากเลี้ยงไว้เป็นการชั่วคราว และมารดายกมอบให้มูลนิธิเพื่อดำเนินการจัดหาครอบครัวบุญธรรมอีกปีละประมาณ ๑๒๐ คน

เด็ก ๑ คน จะใช้นมเฉลี่ย ๘-๑๐ กระป๋องต่อเดือน คิดเป็นค่าใช้จ่ายประมาณ ๔๐๐ บาทต่อคนต่อเดือน

นอกจากให้การสนับสนุน "กองทุนนมผงและอาหารเสริม" แล้ว ท่านยังสามารถสนับสนุนงานอื่นๆ ของมูลนิธิได้ ดังนี้

- เป็นเจ้าภาพอาหารกลางวัน สำหรับ "สโมสรเด็กสหทัย" จำนวน ๘๐ คน = ๑,๕๐๐ บาท
- เป็นเจ้าภาพ "วันซื้อขนม" สำหรับเด็กกำพร้าในสถานสงเคราะห์เด็กอ่อนปากเกร็ด ๘๐๐ บาท
- เป็นเจ้าภาพ "วันเกิดเด็กดี" สำหรับเด็กกำพร้าในสถานสงเคราะห์เด็กอ่อน ปากเกร็ด ๒๐๐ บาท/คน

โดยท่านสามารถ บริจาคโดย

- ธนาณัติ ส่งในนาม "สหทัยมูลนิธิ" สั่งจ่าย ปณ. คลองตัน
- โอนเงิน ผ่านบัญชีออมทรัพย์ ธนาคารกสิกรไทย สาขานานาเหนือ เลขที่บัญชี ๐๖๓-๒-๐๗๗๑๖ ชื่อบัญชี สหทัยมูลนิธิ

กรณีโอนเงิน กรุณาโทร. แจ้ง ชื่อ/ที่อยู่ ด้วย

หากท่านต้องการรายละเอียด เพิ่มเติม กรุณาติดต่อ ฝ่ายเผยแพร่ สหทัยมูลนิธิ ๘๕๐/๓๓ สุขุมวิท ๗๑ คลองตัน กทม. ๑๐๑๑๐ โทร. ๓๘๑-๘๘๓๔-๖ โทรสาร ๓๘๑-๘๘๓๗

"มนุษยชาติมีพันธะต้องให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่เด็ก"

กองทุนสัจจธรรมทานเพื่อเผยแผ่ธรรม (ส.ธ.)

ความเป็นมา

พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติอันสำคัญที่ให้คุณประโยชน์มหาศาลแก่ผู้รับนับถือและนำไปประพฤติปฏิบัติโดยความเคารพ

ยังมีเพื่อนมนุษย์อีกจำนวนมากที่มองข้ามความสำคัญของพระพุทธศาสนา กำลังชาวพุทธที่ช่วยกันเผยแผ่โดยเปรียบเทียบกับปริมาณเพื่อนร่วมชาติแล้วยังถือว่าน้อยมาก

ทั้งกระแสโลก ความเจริญด้านวัตถุทำให้มนุษย์เร่าร้อน เร่าร้อนในการแสวงหาให้ได้มา ได้มาเพื่อให้ทัดเทียมกับผู้อื่นหรือยิ่งกว่า ประชันกันด้านวัตถุ

วัตถุนิยม คือ ค่านิยมที่แผ่กระจายอย่างรวดเร็ว และกระจายไปอย่างกว้างขวาง และต่อเนื่องยาวนานอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

มนุษย์เป็นผู้ที่ให้คุณค่าในสิ่งที่สมมุติ และพลอยยึดติดในสมมุตินั้น นั่นเหตุให้เกิด "ทุกข์"

ด้วยตระหนักในความสำคัญของพระพุทธศาสนา สัจจธรรมทัวร์ จึงได้ริเริ่มก่อตั้ง กองทุนสัจจธรรมทานเพื่อเผยแผ่ธรรม (ส.ธ.)

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อส่งเสริมและเผยแผ่ธรรมะ
๒. เพื่ออนุรักษ์ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของพระพุทธศาสนา
๓. เพื่อดำเนินการประชาสัมพันธ์หรือร่วมมือกับองค์กรการกุศลอื่นๆ ดำเนินกิจกรรมอันเป็นสาธารณประโยชน์
๔. ไม่ดำเนินการหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเมืองทุกประการ

กิจกรรมของ กองทุน ส.ธ.

๑. เผยแผ่ธรรมะโดยสื่อทุกรูปแบบ ตามวัตถุประสงค์ต่อประชาชน
๒. สนับสนุนและเผยแพร่องค์กรการกุศลต่างๆ ให้เป็นที่รู้จักแก่ประชาชน

สำนักงาน

กองทุนสัจจธรรมทานเพื่อเผยแผ่ธรรม (ส.ธ.) ๖๖๒/๓๘-๓๙ ซ. เจริญสุข ถ. พระราม ๔ แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ ๑๐๑๑๑ โทรศัพท์ ๒๕๙๒๗๑๗-๘ แฟกซ์ ๒๕๙๒๗๑๘

ท่านจะช่วยเผยแผ่ธรรมและองค์กรการกุศลได้อย่างไร

๑. บริจาคเงินเพื่อเป็นทุนสนับสนุนการจัดทำหนังสือและสื่อต่าง ๆ

๒. อาสาสมัครช่วยดำเนินงานหรือกิจกรรมของ ส.ธ.

๓. ส่งข้อมูลหรือแนะนำข้อมูลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ต่อ ส.ธ.

ลา นาทีหนึ่ง

ทุกครั้งที่ *"คณะสัจจธรรมทัวร์"* เข้ากราบพระกรรมฐานตามวัดป่าทั่วประเทศ และถวายผ้าป่าเป็นกิจวัตรแล้วพ่อแม่ครูบาอาจารย์มักให้โอวาทธรรมที่สำคัญและเปี่ยมล้นด้วยคุณค่ามาเสมอ

ที่กล่าวมาทำให้ตระหนักในประโยชน์หรืออานิสงส์ของการฟังธรรม ๕ ประการๆ มีอะไรบ้าง

๑. ผู้ฟังธรรมย่อมได้ฟัง (อ่าน) สิ่งที่ยังไม่เคยฟัง

๒. สิ่งใดที่เคยฟัง (อ่าน) แล้ว แต่ไม่เข้าใจชัด ย่อมเข้าใจสิ่งนั้นชัด

๓. บรรเทาความสงสัยเสียได้

๔. ทำความเห็นให้ถูกต้อง

๕. จิตของผู้ฟัง (อ่าน) ย่อมผ่องใส

ธรรมะจึงจัดว่าเป็นสิ่งเลิศ เป็นสิ่งประเสริฐ

ผู้ให้สิ่งประเสริฐ ให้สิ่งที่เลิศ ย่อมถึงฐานะที่ประเสริฐและได้สิ่งที่เลิศ สมพุทธศาสนสุภาษิตที่ว่า **สัพพทานัง ธรรมทานัง ชินาติ** *การให้ธรรมเป็นทานชนะการให้ทั้งปวง*

จึงกราบเรียนเชิญทุกท่านที่มีความประสงค์จะร่วมเป็นเจ้าภาพจัดพิมพ์หนังสือ "สัจจธรรมสารฉบับ ส.ค.ส. '๔๐" แจ้งความจำนงค์โดยกรอกแบบฟอร์มและส่งกลับมายังสำนักงานก่อนสิ้นเดือน ตุลาคม ๒๕๓๙ นี้ เพื่อดำเนินการต่อไป

คณะผู้จัดทำ

รายนามเจ้าภาพร่วมพิมพ์
หนังสือธรรมะแจกฟรี

(ปิดบัญชีรับบริจาค วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๙)

✳

รายละ ๑,๗๐๐ บาท

ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม

รายละ ๑,๒๐๐ บาท

คุณสถาพร ขจรศักดิ์เมธี

รายละ ๑,๐๙๙ บาท

คุณปิยนันท์ อิ่มสม-สมบูรณ์

รายละ ๑,๐๐๐ บาท

คุณธัญลักษณ์ ศิลปศรประสิทธิ์, คุณทัศนีย์ โชคเจริญรัตน์, คุณอัจฉรา ลีลา-นภาพรรณ์

รายละ ๗๐๐ บาท

คุณวิสุทธิ์ บุญลาโภ

รายละ ๕๙๐ บาท

คุณธัญญภรณ์ โฆษิตานนท์

รายละ ๕๘๐ บาท

คุณนพรัตน์ ฉัตรคชราษฎร์

รายละ ๕๒๐ บาท

คุณกิมจู แซ่โป๋ว

รายละ ๕๑๐ บาท

คุณอิทธิ ฉิมไทย

รายละ ๕๐๐ บาท

คุณมยุรี สมตระกูล, คุณอุไรวรรณ สุขาภิรมย์, คุณพัชราภรณ์ กังวาลนครชัย, คุณปรมาศ โกฏโสม และครอบครัว, คุณวัชรี แพร่ภิญโญ, คุณสุภาพ สุจริตพงศ์ คุณวัชรี อ่อนเจริญ และครอบครัว, คุณชูเกียรติ หวังวัฒนานันท์, คุณคร้าม แจ้งศรีเสริฐ, คุณยุพิน วิสุทธิ, คุณทองอยู่ พงศ์สุรัตน์, คุณวรรณลักษณ์ บุญเจริญ, คุณชวลิต ปิยะวัฒนวิโรจน์, คุณเมตตา ตรีบำรุง สัจจธรรมทัวร์

รายละ ๔๓๒ บาท

คุณปกรณ์ เจียมกิจจาเวโรจน์

รายละ ๔๐๐ บาท

คุณอรวรรณ พจนานุรัตน์

รายละ ๓๔๐ บาท

คุณชุมพล-คุณพรพิมล และ ด.ช. ภูริเดช ลีลานภาพรรณ์

รายละ ๓๐๐ บาท

คุณรัชนี ราษฎร์บริรักษ์, คุณอารมณ์ สุขใจวรเวทย์, คุณพัทยา ตั้งประสาทสุข, คุณสมใจ เสรีจันทร์, คุณอุบลรัตน์ ปทานนท์, คุณสุรพล หิรัญพงษ์, คุณประ-พาพรัตน์ วีรพันธุ์, คุณสุดา โตสมบัติ, คุณนิภา ศักดิ์ชัยศิริกุล, คุณชาลิสา วิริยะบัณฑิตกุล, คุณพิมพ์ศิริ พุ่มประไพ และคุณสุพร ไชยศิริพุ่มคีรี, คุณฐิติการ แห่งปัจจัยการ, คุณประยูร แดนพิมาย

รายละ ๒๙๙ บาท

คุณกรรณิกา วิเศษพลชัย พร้อมญาติมิตร

รายละ ๒๕๙ บาท

คุณชัยชนะ จันทนุกูล

รายละ ๒๒๐ บาท

คุณวิยดา ลิ่มพิสุทธิ์

รายละ ๒๐๐ บาท

คุณสนิท สัมมาพรต, คุณเนตรชุกร-คุณวิบูลย์ ลิขิตชัยวรรณ, คุณสุภาวดี เรี่ยมทอง, คุณธัญชนิต ตันฑ์ศรีสุโรจน์, คุณอุษา วสยานนท์, คุณฑิฆัมพร เกษปทุม, คุณนฤมล สุวัฒนพิเศษ, คุณยุคนธร อังศุสิงห์, คุณชูเกียรติ หวังวัฒนานันท์, คุณพรรณศิริ วัธนเวคิน, คุณอรุณวรรณ ลาภะวัฒนาพันธ์, คุณนันทวรรณ แก้วเอี่ยม, คุณศิริมา ดวงแก้ว, คุณชวนพิศ หอสกุลไท, คุณธัญชนิต ตันฑ์ศรีสุโรจน์, แม่ชีบุญชู แม้นมาศ, คุณบุญส่ง ศิริพิพัฒน์, คุณโกมล วรรธนะสาร, คุณผูกพันธ์ และคุณบุษรินทร์ วิสัยแสวง, คุณสมสุข คุณาธินันท์, คุณศตพล ปิยปาณานนท์, คุณจินดาและคุณมยุรี สมตระกูล, คุณนิภา รัตนโสภณ, คุณธิดาวดี เมืองไพศาล,

แม่ชีอนงค์รัตนา ศรีอมรรัตน์, คุณกมลรัตน์ แซ่ซิ้ง, คุณสนิท สัมมาพรต, ด.ญ. พวงจินดา แดนพิมาย, น.อ.เชื้อ และคุณชนิตรา สิทธิใส, คุณนิโรธ สันติสุขภิรมย์, คุณจำปา ลักษณวงษ์

รายละ ๑๙๙ บาท

คุณประสิทธิ์ และคุณบุญสม ศุภผลศิริ

รายละ ๑๗๐ บาท

คุณอำนาจ เอี่ยมอนันต์ถาวร, ด.ช.มงคล และ ด.ญ. นันท์นภัส ปิยะวัฒนวิโรจน์, คุณภัทร์สุภา ลีลานภาพรรณ์

รายละ ๑๕๐ บาท

คุณมนต์ประทีป อมะรักษ์, คุณพิสิษฐ์ ตั้งคุปตานนท์, คุณขจรกิต เฉิดเกียรติไกร และครอบครัว

รายละ ๑๒๐ บาท

คุณจารุณี บัวบูชา

รายละ ๑๐๙ บาท

คุณรัชนี เขตโขงขวาง

รายละ ๑๐๐ บาท

คุณสมจิต ชาญเวช, คุณเฑียรมณี หลังนาค, คุณละเอิบ ภูอุดม, คุณกมลรัตน์ แซ่ซิ้ง, คุณธวัชชัย ศรีวัฒนพงศ์, คุณโอภาส เงินเศษ, คุณวัฒจนา หุตะสิงห์, คุณประสิทธิ์ จำลองราษฎร์, คุณพรศรี ยวนมี, คุณวีระ ควัฒน์กุล และครอบครัว,

คุณจุรีภรณ์ ชาญชัยศิลป์, คุณเทียนชัย ยงเรืองศิลป์, เรือเอกวินัย เชยศุภเกตุ, คุณละเอิบ ภูอุดม, คุณชุ่ม โต้งกระโทก, คุณวิชชุดา เอี่ยมแสง, คุณวิเศษ ไทยพร, คุณรุ่งทิวา สูญพันไร้, คุณรำพึง อ่วมเกิด, คุณจรรยา เปี่ยมสุข, คุณไพศาล สุขเจริญ, คุณวงษ์จันทร์ คนธภักดี, คุณอำนาจ เอี่ยมอนันต์ถาวร, คุณโภชา ศิริพรรค, คุณไพโรจน์ ชินวรวิทิต, คุณวจี อิสสระจินดา, คุณยุวดี เพิ่มนาค, ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม, คุณสายัณห์ รัตนพฤษ์, คุณมารยาท นพรัตน์ขจี, คุณวัฒจนา หุตะสิงห์, คุณประมวล วิเชียรราชัย, คุณเกษม กองสวัสดิ์, คุณวิศิษฐ์ วรรณศิริ, คุณนุชจรี อ่องศรี, คุณสมชาย เตชะเทพ, คุณสงวน พิมพาหนู, คุณอุไรวรรณ ทองมา, คุณสงัดและคุณสมปอง ส่องแสง, คุณอำพันธ์ พันธุ์ไพโรจน์, คุณทวีพร คุณมี คุณเสาวณีย์ เหล่าเศรษฐานันท์ และครอบครัว, คุณยายเล็ก กุลแพทย์, คุณกลม แดนพิมาย, คุณอนงค์ โพนวิสัย, คุณก่องกานต์ สิทธิใส, คุณงียัง แซ่จึง, คุณฮวย บัวบูชา, คุณพนิดา อนันต์อัมพร, คุณอนิลดา บัวบูชา, คุณเอมิกา บัวบูชา, คุณนัยนา กนกสุนทรรัตน์

รายละ ๗๐ บาท

คุณกิติศักดิ์ วงษ์ศรี, คุณนิพนธ์ แซ่เล้า

รายละ ๕๙ บาท

คุณอุไรวรรณ แก่นปัดชา

รายละ ๕๐ บาท

คุณศรีอำพร โชคชัยพิทักษ์, คุณเรณู พรมน้อย, คุณนพคุณ นพรัตน์, คุณจันลี จันทะวงศ์, คุณบุษกร ชินพิระเสถียร, คุณกาญจนา สุขเจริญการช่าง, คุณสมใจ หมื่นแก้ว, คุณวรรณา เจิดพงศาธร

รายละ ๔๐ บาท

คุณชาญณรงค์ โชคชัยพิทักษ์

รายละ ๒๐ บาท

คุณวิจิตร คำหอม, คุณธรชญาน์และคุณนวลศรี อ่ำพันธุ์, คุณสุพจน์ บัวบูชา, คุณสุภาวดี ลิ้มม่วงนิล, ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม

แสตมป์

คุณสุพร เจสวะ มอบแสตมป์ ๖๐ บาท

สัจจธรรมสาร ฉบับ ส.ค.ส. '๔๐

กำหนดเสร็จทันแจกญาติมิตรช่วงปีใหม่

ภายในเล่มประกอบด้วย

❖ ทิพย์มนต์ และอานาปานสติ
ของ พระสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์ (ท่านพ่อลี)
วัดอโศการาม จ.สมุทรปราการ

❖ พิกุลเทพสถิตย์
เล่าโดย พระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจรัญ)
วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

❖ ปกิณกะธรรม ของ
หลวงพ่อคำพอง ติสโส วัดถ้ำกกดู่
หลวงพ่อแบน ธนกาโร วัดดอยธรรมเจดีย์

ฯลฯ

โปรด **อย่าลืม!**

ปิดรับบริจาคร่วมจัดพิมพ์หนังสือสัจจธรรมสาร ฉบับ ส.ค.ส. '๔๐
สิ้นเดือน ตุลาคม ๒๕๓๙ นี้

เดินทางคนเดียว ไม่เกี่ยวพันพวกพ้อง

สัจจธรรมสาร ฉบับวันวิสาขบูชา